Živá SLOVA

1
1972

EFEZ

mám proti
tobě to,
že jsi
upustil
od své
první
lásky

Z CIZINY...

BIBLE Z AUTOMATU

V belgickém hlavním městě si můžete od nedávna vytáhnout z automatu také Bibli a její knihy.

Belgická Biblická společnost postavila před svým domem na Aarenstraatu jeden takový automat, zřejmě první tohoto druhu na světě.

BILLY GRAHAM PŘIJEDE DO ŘÍMA

Světoznámý americký evangelista provede na jaře 1972 evangelizační kampaň v Římě. Italští protestanté vítají tento plán, přesto však stanovili se zástupci některých náboženských společností podmínku, že B. Graham nesmí za svého pobytu v Římě navázat žádný „oficielní" kontakt s papežem nebo s jinými zástupci katolické hierarchie.

BUBEN JAKO ODMĚNA

Celá řada církví v Ugandě vzala si za svoji úlohu rozšiřování Bible. Dvakrát ročně při sklizni bavlny a kukuřice pořádají pravidelné závody v rozšiřování Bible. Ten sbor, který v určitém čase prodá nejvíce Bibli, obdrží jako vítěznou trofej velký buben, který zpravidla předává pozvaný zástupce Biblické společnosti. V roce 1969 dala Biblická společnost v Ugandě poprvé vytisknout biblické spisy ve vlastní zemi. Plánuje se vytištění 800 000 evangelií. Byl dán příkaz k vytištění 695 000 a do srpna 1971 bylo z toho hotovo 122 000.

Holandsko

S překvapujícím úspěchem setkal se „Pop-Festival Bible," uspořádaný Biblickou společností v Holandsku,a katolickým Biblickým dílem. Účast 20 000 mladých lidí dokázala, že mládež neodmítá duchovní písně a rozhovory o Bibli, jestliže jejich forma je jim přizpůsobena a odpovídá jejich stylu.

DVĚ TŘETINY VŠEHO LIDSTVA JSOU NEŠŤASTNY

To dokázal průzkum jednoho známého ústavu pro výzkum veřejného mínění na Západě: 67% dotazovaných vysvětlilo, že jsou nešťastny a nemají žádnou radost ze své existence! Na otázku: „Proč?" mnoho z nich uvedlo jako důvod nechuti k životu chybějící vitalitu, nedostatečnou výkonnost, neštěstí a neúspěch ve věcech lásky, a komplex méněcennosti, slabost a duševní i tělesnou indispozici.

Tisíce lidí hledá štěstí v sázkách, ale žádný z výherců se nestává skutečně šťastným. Nějakým způsobem ztratil moderní člověk schopnost být šťastným. Jedny známé německé noviny se ptají: „Souvisí to snad s technikou a civilizací, nebo s pokračujícím a vzrůstajícím odcizováním se Bohu?"

„Ti nemnozí," uvádí se ve zprávě ústavu „se kterými jsme se setkali a jimž vyzařovalo z očí hluboké štěstí, byli milující nebo nábožensky založení lidé. Ve stavu rozdávající lásky k člověku neb Bohu zakouší člověk ono vnitřní dědictví nebo obdarování a růst, které nám nedá ani spát – a které označujeme tím záhadným slovem štěstí!"

Z JERUZALÉMA

Od března 1969 mají všechna motorová vozidla, zaregistrována v Jeruzalémě – Starém Městě, poznávací číslo 666. Nejen, že přicházející Kristus stojí přede dveřmi – ale i člověk hříchu a syn zatracení (Zj 13:18 a 2Te 2)! **Přípr. -stu-**

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

V první kapitole Janova evangelia máme třikrát zmínku o druhém dni (v. 29, 35, 40), o třetím dni ve druhé kapitole prvním verši. O dalších dnech není zmínka. A přece můžeme nalézt též první den ve v. 9. a 14. v souvislosti s příchodem světla na svět v KRISTU, který zjevil pravé božství lidským způsobem a pravé lidství božským způsobem.

Tři dni Kristovy v životě člověka! Jak vzácný předmět k zamyšlení!

IZRAELSKÝ NÁROD žil v egyptském otroctví. Zásahem Boží milosti nastalo vysvobození – vyjití, nerozlučně spjaté s **hodem beránka.** To byl jejich „první den" – vytržení z otroctví a oddělení pro Boha. Pak přišla poušť se zkouškami v boji, v nichž Hospodin byl jejich vůdcem, živitelem, ochráncem a rádcem – život nerozlučně spjatý **s manou.** To byl jejich „druhý den", období zápasů – proher, vítězství i odpočinku v Elim . . . Konečně přišla zaslíbená země, do níž je nemohl uvést Mojžíš (obraz zákona), ale Jozue (obraz milosti). To byl onen „třetí den" – sláva jejich „veselých míst" a „rozkošného dědictví" (Ž 16:6) nerozlučně spjatý s **„branim úrod té země".**

První den života Božího dítka nastává, když je osvítí ono pravé světlo a „Slovo se stane tělem" – když se Pán Ježíš narodí v jeho srdci! To světlo totiž zprvu osvítí pravý stav člověka, který v oné duchovní temnotě života není vidět. Zjeví se hřích a jeho hrůza v pravém světle – se svou odloučenosti od Boha a naprostá ztracenost člověka ve věčnosti. Slovo Boží, dříve ignorované a podceňované, se náhle stává svou radostnou zvěstí o jediné a jedinečné záchraně v Kristově oběti zdrojem naděje. Víra, která pro sebe vyvozuje odpuštění a smíření ze zjevené a dokázané Boží lásky na Golgotě – je oním „přijetím Syna" – prostředkem k obdržení odpuštění a smíření s Bohem. Golgotský kříž se stává zdrojem pokoje a odpočinutí. Ale nejen to! Přijetí Syna je prostředkem k získání Božího synovství a to ne pouze adoptivního, ale zplozovatelského! Lidmi nechápaný, obcházený, pohrdaný Kristův kříž je **zdrojem božského tvůrčího díla při člověku** – duchovního zrození hříšníka, který činí pokání. Z „tělesného člověka", naplněného sebou samým a svými žádostmi, tápajícího ve tmě života uprostřed bezradnosti, tragédií a smrti, se stává nový člověk s předpoklady pro duchovní život – s novými tužbami a žádostmi po naplnění Bohem, žijícím ve světle a sloužícím svým bližním. Láska Boží, která se v Pánu Ježíši obětovala za člověka, pro člověka a člověku, zplodila nový život – duchovní život, novou přirozenost!
Ale ještě víc! Nejde „jen o synovství s novou přirozeností"! Jde současně o moc toto Boží synovství uplatňovat v praktickém životě – jde o duchovní moc Božích synů a to již na tomto světě ve smyslu naplnění 14. verše. (srov. 2K 4:10-11)
Golgotský kříž, kde Kristus ve své lásce k nám „vydal sebe sama za nás – dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou" (Ef 5:2) se stává **zdrojem Božího oslavení – Ježíšova vítězného života v člověku!** Smíření – formování – oslavení! Jak vzácně jsou již v onom „prvním dnu" devátého verše naznačeny i další „dva dny" ve verši dvanáctém!

Věnujme nyní pozornost **druhému dni,** o kterém je dokonce trojnásobná zmínka v uvedené kapitole Jana, což má svůj hluboký skrytý smysl.

„Druhého dne **uzřel Jan Ježíše, an jde k němu.**" Vidět Pána je vzácná věc, ale vidět jej, že jde ke mně – právě ke mně – je neskonale vzácnější! Ke mně s mými problémy, nedostatky, s mou nevěrností, neposlušností, nespolehlivostí, poklesky? Toto je

vidění – vědomí působí radostný údiv, který překonává vše, več jsem kdy mohl doufat, který nadobro překonává mé chvějící se srdce, zejména, když On chce po tom všem, abych mu sloužil a vykonal jím samým mi svěřenou úlohu pro jeho „tělo" – církev! (J 21:15-19) Vždyť jestliže se Pán dal od Jana pokřtít křtem pokání, který se na něho nikdy nevztahoval, učinil tak za mne, za svou církev – abych také i já nejen sám za sebe, ale právě za své bratry a sestry tak činil k „vykonání všeliké spravedlnosti". Pán přišel za Janem Křtitelem, aby doplnil a vyvrcholil svědectví onoho „hlasu volajícího na poušti" a zjevil charakter pravého svědka, který se musí menšit, aby Kristus mohl růst a přicházet k svým právům v lidských životech – především těch, kteří jej přijímají! **Proto také přišel za mnou!** V této souvislosti – ve spojení Pána Ježíše s příchodem k člověku a k naplnění všeliké spravedlnosti za člověka a v člověku zní Janovo svědectví „Aj, Beránek Boží, **kterýž snímá hřích světa"!**

„Druhého dne opět... **uzřev Ježíše, an se prochází**". Jak kvalitativně odlišné vidění oproti onomu prvnímu! Vidět Pána pro něho samého, takového, jakýž jest, rozumět, chápat, být s ním spojený, ztotožněný – a pro jeho přítomnost na všecko – i sám na sebe z c e l a z a p o m e n o u t ! On nejen rostl a já se menšil, ale už je jen ON! Moje „já" je pryč – zmizelo „v procesu jeho procházení se" v mém srdci, v mém životě. Jak zní Janovo svědectví nyní? „AJ BERÁNEK BOŽÍ" – a n i c v í c ! A přece právě toto svědectví vykonalo více než ono „úplné svědectví" v prvním případě! Zcela postačilo, aby dva učedníci Janovi **šli za Ježíšem.**

Nejdříve musel Pán Ježíš přijít za mnou – ke mně, abych pochopil, porozuměl, zmenšil se, zmizel – aby tím víc mne mohl On naplnit sebou samým, svým obrazem, svou krásou – aby se mohl procházet zahradami mého srdce (všemi!!) a **vytvořit tak u mne přirozené předpoklady pro své pravé následovnictví!**

CO hledali Janovi učedníci? NIC z těch věcí, které i velmi zbožní lidé tak často hledají: osobní štěstí a vnitřní uspokojení v Bohu, plnost svého života, sebeuplatnění v díle Páně, užitečnost pro Pána, moudré naplnění svého životního smyslu, tím méně osobní čest a slávu či dokonce mrzký hmotný zisk! Oni věděli KOHO mají hledat! Jim šlo o Mesiáše samého, o drahou osobu Pána Ježíše Krista. A měli-li vůbec odpovědět na ona CO, tak to vyjádřili velmi lapidárně: „Mistře, kde bydlíš?" (v. 39). Jim šlo o to, aby ho už nikdy nemohli ztratit, o něho přijít v onom moři lidské anonymity, aby s ním mohli přebývat – bydlet! Tím opět potvrdili, že jim **nejde o dary, ale o DÁRCE SAMÉHO!** A tak na výzvu Páně: „Pojďte a vizte!" – „... šli, viděli a **zůstali u něho ten den** (druhý den!) – v. 40. Zde máme krásný výraz charakteristiky „následovnictví". **Šli – ona chůze** za Pánem vede nutně k tomu, že se musím dívat na něho a nikam jinam, aby se mi neztratil z očí, či lépe – abych se já jemu neztratil, zejména, když se „připozdívá" a blíží se ona „desátá hodina", kdy se už nelze vracet!

Tím, že učedníci šli, také **viděli** – a to nejen jej, ale i jeho chůzi, cestu, i místo jeho přebývání! A tak, přizpůsobivše se jemu, došli k cíli své tužby – a **zůstali u něho** ten den.

Požehnaný „druhý den" se svými třemi etapami: 1. Pán přišel ke mně, 2. já jdu za ním, 3. zůstávám u něho –.

Jdu, vidím, zůstávám! To nelze dosáhnout díváním na sebe, při kterém se nutně Pán ztrácí ze zřetele. To nelze bez ustoupení vlastního „já" do pozadí pro něho samého!

„Zůstali u něho ten den"... Jen ten den? Víme, že učedníci od té doby s ním bývali stále. A jak je to se mnou? Zůstat **u Pána** je vzácná věc, a přece ještě není zárukou trvalosti soužití s ním! Pán nás chce vést dále, On chce, abychom zůstávali, přebývali v něm – **v Pánu** – v jeho učení, mysli, Duchu – v jeho vztahu k Otci a k bližním, v jeho víře, naději a lásce – v jeho milování! Zůstávání v Pánu vede posléze k oné nejvzácnější skutečnosti, že **Pán zůstává ve mně** – On se zjevuje ve mně, v mém smrtelném těle (2K 4:11) – ve mně žije, vládne ON sám svým svatým Duchem. Tak, jako mohl říci Pán Filipovi: „... kdo vidí mne, vidí i Otce" (J 14:9), platí i zde: Kdo vidí mne – vidí Pána Ježíše!

A to je vrchol Božího díla při nás: **aby v procesu bojů víry – onoho následovnictví a zůstávání u Pána – došlo k zjevení moci ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista v našem životě.** Tato skutečnost je nemyslitelná pro nás bez „Jordánu".

Když NÁMAN SYRSKÝ chtěl vysvobození ze svého malomocenství, musel se **sedmkrát** ponořit v Jordáně – důvěrně se s ním seznámit a **porozumět v čem** je **očišťující** a **proměňující moc** jeho špinavých vod.

Golgotský kříž – smrt Pána Ježíše Krista! Smrt je trest za hřích a ve skutečnosti vlastně milosrdná nutnost – je to ukončení hříchů – hříšného lidského života, který právě pro tu svou bídu nemá práva na existenci! Smrt v souvislosti s Pánem Ježíšem však v tomto smyslu zcela nelogická a absurdní! U něho není hřích, tím méně hříšný život, který by měl být ukončen – právě naopak! Jeho dokonalý, bezhříšný, čistý a svatý život, v němž má Bůh své největší zalíbení –, **je plně hoden své existence!** Smrt zde nemá nižádného práva ani jako trest ani jako milosrdná nutnost ukončit ubohý hříšný život....

Jestliže Pán Ježíš na dřevě kříže na Golgotě zemřel, pak ta smrt patřila někomu jinému, pak dobrovolně zemřel za hříšníka – ZA MNE! Dal svůj dokonalý, bezhříšný, čistý a svatý život za můj ničemný, bezcenný, ubohý – hříšný. Jeho smrt je tedy **ukončení ne jeho, ale ukončení mého hříchu – hřešení – celého mého hříšného života** – jeho smrt je tečka za mým starým člověkem (R 6:6, 11, 12).

A jestliže Pán vstal z mrtvých – ze smrti, **vstal ne ze své smrti, ale z mé – zvítězil nad mým hříchem a jeho hroznými důsledky, abych měl ne ten starý, ale ten nový – JEHO ŽIVOT!** Abych zakoušel moc jeho života vítězného sám v sobě! (Rö:4, 5, 8; Ko 2:12). Zůstávání v Pánu Ježíši Kristu je

1. zůstávání v Kristu ukřižovaném – smrt mého starého člověka,
2. zůstávání v Kristu zmrtvýchvstalém – vzkříšení nového života, jímž je „Kristus ve mně, ta naděje slávy" (Ko 1:27),
3. zůstávání v oslaveném Kristu na nebesích – moc nového života oslavujícího Boha, která vyplývá z blaženého vědomí víry ve „vytržení z moci temnosti a přenesení do království milého Syna Božího" (Ko 1:13) a v „posazení na nebesích v Kristu" (Ef 2:6).

Ale to už se dostáváme k onomu **„třetímu dni"**, kdy již nejen „u víře a v Duchu", ale „v duchu a v těle" budeme na oné nebeské svatbě stolit s naším drahým Pánem jako nevěsta se svým ženichem! Jak vzácné to bude odpočinutí po vítězném boji víry kolem jiného kalicha pravého vinného kořene bez trpkosti a kvasu této porušené časnosti!

Požehnané tři dni Božího působení v našich srdcích a požehnané tři etapy „druhého dne"!

V kterém dni se nacházíš? Kterou etapu „druhého dne" prožíváš? (J 15:4) Kk

SLEPCI A SLON

Od Budhy prý pochází následující pozoruhodný a výstižný příběh:

Jistý kníže dal dovést na svůj dvůr všechny slepce své země. Pak jim vysvětlil, že budou poznávat známé zvíře - slona tak, že si ho ohmatají. Přivedli každého slepce ke zvířeti. Ale svýma rukama směl ohmatat pouze tu část těla, před kterou právě stál. Jeden ohmatal hlavu, druhý ocas, jiný břicho, další nohy nebo chobot. Pak se jich tázali: „Co je to – slon?" Podle toho, co který ohmatal, přirovnávali slona k obilnici, ke sloupu, k hmožděři, kyji nebo ke koštěti. Začali se dohadovat. Každý křičel: „Takový je slon!" „Slon je takový!" „Slon není takový!". Při tom se na sebe rozzlobili, až se nakonec začali bít. A kníže se bavil.

Budha chtěl tímto příběhem poučit své mnichy, jak je směšný, ba zlý náboženský fanatismus. Žel, že se s tímto zlem setkáme i mezi námi křesťany. Apoštol Pavel nikdy neustoupil, jednalo-li se o spasení skrze víru v Ukřižovaného. Avšak varuje ve svých dopisech před neužitečnými hádkami i svárý. Vědomí, že nyní poznáváme jen z částky – částečně –, ho učinilo pokorným a snášenlivým. Jeho touhou za všech životních okolností bylo, aby jen Kristus byl veleben.

Pobožný spor je vždycky známkou vnitřního úpadku, i když je učení navenek naprosto správné.

A „kníže" se baví. *přel. DZ.*

BOH HOVORÍ

„Mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom“ (Žd 1:1). Náš Boh je hovoriaci Boh. On nie je ako modly, ktoré majú ústa, ale nehovoria. Každý veriaci človek, len čo prejavil záujem o Božie veci, má do činenia s hovoriacim Bohom. Tak sa o tom dozvedáme hneď na začiatku tejto úvahy. No nie len tamtým v dávnych časoch hovoril, ale aj nám dnes. Aká škoda, že tak mnohí majú síce uši, ale nie aby počuli Božiu reč. My, ktorí sme mali uši k počutiu, čo Boh hovorí ľuďom, počuli sme, ako nás k sebe volal. Poslúchli sme a prišli sme k Nemu skrze vieru.

Ako hovorí k nám dnes? Vo svojom Synovi (v. 2)). O čom k nám hovorí? O našom stave pred Ním; o našej veľkej potrebe. Takto sme sa dozvedeli od Neho, že sme hriešnici, nepriatelia v mysli a odcudzení Bohu. No On namiesto aby nás odsúdil a zavrhol od seba, hovoril k nám vo svojom Synovi o odpustení našich hriechov a o dokonalom spasení, ktoré nám dával zdarma, z milosti. Hovoril k nám o Kristovej smrti, ktorou sme boli zmierení s Bohom. Tak skrze vieru v Jeho slovo stali sme sa Božími deťmi. Aké slávne je toto Božie dielo! To všetko sa stalo s nami, keď sme uverili Jeho slovu, ktoré sme počuli skrze Jeho Syna, nášho Pána Ježiša Krista.

Od toho času náš nebeský Otec stále k nám hovorí: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo, toho počúvajte“ (Mt 17:5). Boh nám má stále čo hovoriť. Na nás je, aby sme boli vždy hotoví vypočuť, čo nám chce povedať. Ako hovorí k nám Hospodin? Tak, ako dávno k Mojžišovi: „A Hospodin hovoril Mojžišovi tvárou v tvár, tak ako hovorí človek so svojim priateľom“ (Ex 33:11). Ako človek so svojim priateľom. Aký to požehnaný vzťah! Veď pred nedávnom sme boli Božími nepriateľmi, odcudzení od Božieho života. Teraz k nám hovorí ako k svojim priateľom. Máme si veľmi vážiť toto postavenie pred Ním. Buďme vždy hotoví vypočuť, čo chce povedať a hneď to aj vykonať. Hovorme so žalmistom: „Chcem počuť, čo hovorí Boh Hospodin . . .“ (Ž 85:9).

Niekedy Boh k nám hovorí aj za zvláštnych okolností, ako to bolo v tomto prípade: „Hľa, ja prídem k tebe v hustom oblaku, aby počul ľud, keď budem hovoriť s tebou“ (Ex 19:9). Tu vidíme, že Boh hovorí so svojím sluhom aj z hustého, tmavého oblaku. My ľudia obyčajne nemáme radi tmavé oblaky. No aj v našom osobnom živote ich časom máme nad hlavou. Sú to problémy, alebo očakávanie niečoho neistého. V taký čas máme dojem, že z takého oblaku nám nemôže zavznieť nič dobrého. Prajeme si, aby takých oblakov vôbec nebolo. Náš nebeský Otec však hovorí k nám aj z tých o pokoji, nie o trápení.

Ďalej takými oblakmi môžu byť i naše nemoci a iné nepríjemné veci. Dokonca aj nedorozumenia s bratmi alebo priateľmi. To všetko a ešte mnoho iného, môžu byť tmavé oblaky, z ktorých Boh s nami hovorí. Preto pri pohľade na každý tmavý oblak čakajme, že Boh k nám z neho prehovorí. Keď tomu neverime, tak iba reptáme, keď sa nejaké objavia v našom živote. Naučme sa hovoriť so Samuelom: „Hovor Hospodine, lebo Tvoj služobník čuje“ (1S 3:9). Pamätajme, že hoci Hospodin hovoril k Mojžišovi z tmavého oblaku, hovoril s ním ako hovorí človek so svojím priateľom. Hovoril k nemu slová života, svetla, požehnania a slávy. Tak aj my, pri pohľade do budúcnosti, nebojme sa tmavých oblakov, ktoré sa iste objavia na našej ceste. Vedzme, že všetko musí slúžiť k nášmu dobru a k Božej sláve. Nezabúdajme, že i z najtmavších oblakov hovorí k nám náš nebeský, milujúci Otec. Dôverujme Mu, nasledujme Ho v úplnej poslušnosti a dobre sa nám pôjde. Tak tomu bolo v minulosti, je v našej prítomnosti a bude až do konca našej cesty. V takej dôvere a istote počúvajme vždy, čo nám chce Pán povedať.

J. S.

Je zcela přirozené a samozřejmé, že když 16 hodin denně přemýšlíme o věcech tohoto světa a jen 5 minut o Bohu, že se nám pak svět jeví jako realita 200krát větší nežli Bůh sám.

TOULAVÉ BOTY

Petr byl voják základní služby. Vojenská služba mu už pomalu končila.

„Ještě dva měsíce a půjdu domů!“ – těšil se stejně jako všichni chlapci jeho věku a postavení. Pravda, jsou tu vojáci, kteří jsou tu o dva měsíce déle, ale ti jdou zítra domů. Pak ještě ty dva měsíce . . .

Bylo po rozkazu. Petr si zul po celodenní práci na stavbě boty a šel na večeři. S chutí se pustil do jídla.

„Zas jeden den za námi . . .“ – pomyslel si s úlevou.

Po večeři dostali „supermazáci“ rozkaz, aby odevzdali své výstrojní součástky. Petr, jehož se to netýkalo, si šel dát do pořádku své věci. Složil pracovní oděv do kůlničky a převlékl se do tepláků. Pak si šel vyčistit boty. Vešel do šatny, přišel ke svému místu – a ustrnul . . . Místo, kam si je položil, bylo prázdné . . . Probledal celou šatnu. Marně. Boty zmizely . . .

Hned věděl, kolik ubodilo. Někdo z „mazáků“ ztratil boty a aby je nemusel platit, tak je „přemístil“. Zvyk na vojně tak běžný . . .

Petr byl křesťan. Stál teď před problémem, s nímž by si jeho kamarádi nikdy hlavu nelámali. Kde vzít boty? Byly drahé – více než 200 Kčs není maličkost pro vojáka, žijícího jen o služném. Zaplatit boty – to by znamenalo veliké neplánované výdaje.

„Nebudeš moci jet nikam s mládeží do konce vojny!“ – blesklo mu hlavou.

Pokušení bylo na místě činu hned. „Jsi tu přece sám! Nikdo tu není – to bys byl bloupý, abys to platil. Využij příležitosti – vždyť ostatní to dělají též tak!“

Svědomí však nesoublasilo. Říkalo jednu jedinou krátkou větu, ale tak výraznou, tak nesmlouvanou:

„Ty jsi ale křesťan!“

Zoufalý odešel Petr za skladníkem a pověděl mu o svém neštěstí. Ten jej sice s účastí vyslechl, ale nakonec jen pokrčil rameny:

„To bude těžké. Jak chceš najít pachatele? Asi už boty odevzdal a to je konec . . .“

Petr se uchýlil celý utrápený na konec ubytovacího prostoru. Bylo tam husté křoví. Chodíval sem často – byl zde klid, nikdo jej nerušil. A zde nikým nepozorován se s pláčem modlil:

„Pane, Ty víš, co se mi stalo. Ukradli mi boty. Ukaž mi, co mám dělat. Ty víš, že bych je též mohl někomu vzít, ale že Tě nechci zarmoutit. Ty víš, že nemám peníze na to, abych je mohl zaplatit. Ty víš, že chci chodit s mládeží a do shromáždění. Pane, prosím, pomoz . . .!“

Bez odpovědi a plný obav šel zpět na rotu. Když přišel do budovy, stavil se v šatně. Podíval se na své místo . . . a boty byly zde! Navíc byly krásně vyčištěny a vyleštěny stejně jako všechny ostatní, které stály v řadě.

To Petr nečekal. Musel znovu odejít na své místečko v křoví. S radostí děkoval Pánu za to, že Jej tak předivně vyslyšel. Jak se to stalo, se nedozvěděl. Snad se zloději dověděl, či boty vzal a slitoval se nad postiženým Petrem, nevím. Pro Petra však bylo důležité, že boty byly na světě.

Když toho večera usínal, říkal si: „Pane, přece jen se to vyplatí být Tobě věrným. Ty pomůžeš, že nemusím jednat jako ostatní, ale tak, jak bys jednal Ty!“

-tp-

●

Misionář Weiler vypravoval, že byl během druhé světové války internován s mnoha Němci a měl být pak dopraven lodí z ostrova Bornea na asijskou pevninu. Cestou byla loď bombardována japonským letectvem. Počala se potápět, ale tak pomalu, že mohly být na vodu spuštěny nejen záchranné čluny, ale pro záchranu mohly být sestaveny i vory. Kupodivu se všichni záchranných prací nezúčastnili. Někteří prohrabávali kajuty a kufry, hledajíce cenné předměty, a cpali si jimi kapsy. Hltavě pili nalezený alkohol, který tak dlouho v lágru postrádali. Většina záchranných člunů a vorů byla již dosti vzdálena, když se loď úplně potopila. Opilí chtěli ještě skočit do vody, ale vír za potopenou lodí a nacpané kapsy je s sebou strhly do hlubin!

Naše srdce jsou nakloněna k tomu nesmyslně trávit život a obtížit se. Křesťané však „mají, jako by neměli“ a očekávají den věčného vysvobození . . .

ZÁNIK ČI EXISTENCE?

Smrt je pro většinu lidí propastné „neznámo," „fyzický konec" nebo „biologicky jasná záležitost." Mluvit o ní mezi zdravými je přesto nežádoucí. Učiňme výjimku a zabývejme se vážně tím, co nás neodvratně čeká. Ale začněme optimistickým pohledem, který nám otvírá Bible:

„POHLCENA JEST SMRT VE VÍTĚZSTVÍ" (1K 15:54).

Příčinou lidského strachu je nevědomost o Bohu a o jeho zásahu do oblasti „smrtelného." Bůh prostřednictvím Pána Ježíše zásadně změnil stav věcí. Kdo z lidí však dnes bere vážně svědectví Bible, že Ježíš Kristus – Bůh a člověk – je těžištěm zcela nové situace? Zakladatelé náboženství přinášeli filosofii, učili řádům, ukládali zákony obřady. Vymýšleli systémy, cesty ku štěstí odříkáním, modlením, dobrými skutky. Pán Ježíš se ode všech zásadně liší. Přichází se slovy: Já jsem život, já jsem pravda, já jsem světlo, já jsem cesta, já jsem dvéře atd. Ujišťuje: „Kdo věří ve mně, má život věčný, nikdo nepřichází k Bohu, než skrz mne... Já dávám věčný život... Kdo věří ve mne, byť pak i umřel– živ bude. Já jsem vzkříšení a život..." atd. V ústech kohokoli by byly podobné výroky směšné. Představme si, že by to o sobě řekl některý panovník, vojevůdce, básník, či filosof. V ústech Ježíšových však jsou důstojným vyjádřením Jeho moci Boha-Spasitele.

Jen z této pozice lze poodhalit tajemství smrti a zbavit se její hrůzy. Odmítáme náboženské spekulace nebo fanatismus, v němž mnozí dokázali i smrt přijmout s úsměvem. Je nesprávné považovat smrt za „přirozenou nutnost" a bezmocně rezignovat. Bible praví, že smrt jest „posledním nepřítelem člověka." Proto nepodceňujeme skutečnost umírání, nezlehčujeme její tragedii. Ale stejně nesprávné je utíkat od problému a snažit se každé pomyšlení na umírání zapudit. Z hlediska věčnosti je pak přímo zoufalé, že ani s umírajícím na smrtelném lůžku nelze mluvit o tom, co ho bezprostředně čeká.

O hranici lidské existence na pokraji hmotného bytí se nesnadno diskutuje, neboť člověk není ochoten připustit jiné možnosti než ty, které dovede převádět na rozumové vzorce či registrovat svými smysly.

Ale doba se mění. Mnohým z čtenářů nebude asi dosud známo, že i zastánci vědy dnes připouštějí existenci „za hranicemi lidských možností," na „oné" straně hmoty, času, prostoru. Tato nová zjištění mohou mnohým pochybovačům pomoci odvrhnout předsudky. Je třeba se vypořádat s otázkou: Co bude se mnou po smrti? Bible připomíná vážnost této otázky ve vyprávění o prosperujícím hospodáři, který zapomněl do svého životního programu zařadit „konec těla." „Blázne, této noci požádají duše tvé, a to co jsi nashromáždil, čí bude?" (Lk 12).

Je nepochopitelné, že lidé tak lehkomyslně přecházejí nejvážnější problém svého života. Jedněm je všechno „jasné," „vyřešené," „dokázané," totiž všechno to, co si přejí, „aby bylo" a nemuseli obtěžovat svá svědomí. Druzí říkají: „To co víme, je úžasné, fantastické, oblast poznávání je nekonečná. Proto nelze činit žádné definitivní závěry, vše může být nakonec „jinak," než se zdá."

A je-li tomu tak, proč právě v otázce, o které nejméně člověk ví – totiž o hranici života a smrti ve vztahu k věčnosti – si dovoluje činit zcela definitivní závěr? Pokud se milý čtenář bude cítit dotčen touto otázkou, nechť si upřímně sám odpoví.

Rozumný závěr ke shora řečenému by měl být ten, abychom se tím vážněji zabývali poselstvím Bible, která je nesporně nejspolehlivějším zdrojem informací v tomto směru. Ale to vyžaduje zápas s hříšnou přirozeností a upřímnost v nejvyšší možné míře. Nad výrokem: „ULOŽENO JEST LIDEM JEDNOU UMŘÍTI A POTOM BUDE SOUD" (Žd 9:27) je snadnější se pousmát, než vyvodit správné důsledky! Zaregistrujeme tuto informaci do své mysli jako skutečnost, a pak se v našem životě musí vše změnit! Bible nás nechce strašit peklem, ale chce nám připomenout, že v našem postoji k této zásadní otázce je skryto tajemství časného i věčného života.

Poselství Bible nás chce osvobodit od „slepé honby za štěstím" a ukázat na to, že lidské bytí je obléváno také proudem existence jiného, neviditelného, věčného, ale přesto reálného života. Tato jiná existence, k níž všechno lidské poznávání směřuje, musí způsobit v prvé řadě j i n ý, t. j. z c e l a n o v ý p ř í s t u p k ž i v o t u. Je třeba opustit prokázané marné pokusy, které končily vždy v labyrintu náboženských mýtů, filosofií či nevěry. Nesmíme také podlehnout novodobým svůdným představám, slibujícím opět rozumové řešení, i když na úrovni „kosmických" rozměrů (návštěvy z jiných planet, bohové z vesmíru a pod). Oddaný čtenář Bible nemusí takové možnosti z titulu své víry vylučovat, ale ani UFO a meziplanetární komunikace nejsou východiskem! Neřeší přece otázku života a smrti člověka na této zemi. Mohou být pouze důkazem, jak omezené je lidské chápání. Skutečnosti Bible zjevované jsou stále ještě nedostupně výše nad vším hmotným. Proto v Bibli nenajdeme zprávu o tom, „kde" jsou ony „věčné příbytky," ani „jak vyhlížejí" a vůbec varuje před pošetilým vyzvídáním jak „podstaty onoho světa" tak časového či prostorového určení. Všechny pokusy o znázornění „věčného života" jsou jen omyly člověka.

Chceme se proto spokojit s obrazem, symbolem, náznakem,jak je nacházíme v Písmě, a nebudeme je upřesňovat naivními či utopistickými podrobnostmi.

Bůh dává jediný návod k správnému přístupu poznávání tajemství věčného života. Řešení je neoddělitelně spojeno s osobou Pána Ježíše Krista. Není toho mnoho, co o Něm bylo napsáno, ale to „málo" o Něm je tak závratné, že se zdá neuvěřitelné : On je Cesta, On je Pravda, On je Život, On je Bůh i člověk, On je Spasitel, On žije, On je přítomen, On se nemění, On opět přijde atd.

Jakkoli je svůdné o věcech za „hranicemi pozemského" debatovat, spekulovat či filozofovat, nesmíme přehlédnout varování Bible před touhou uspokojení hříšné zvědavosti. Spiritismus, mysticismus, okultní „vědy," magie, teosofie a těmto podobná odvětví až po primitivní pověrčivost jsou zcela falešné cesty. Upřímnému čtenáři Bible neujde, že Písmo je v těchto věcech velice střízlivé a že všechny výroky o „věčném" v souvislosti s člověkem vždy navazují na osobu a dílo Pána Ježíše.

Kdo slovo mé slyší a věří tomu, kterýž mne poslal, (t. j. Bohu) má život věčný a na soud nepřijde" (J 4:24).

Smysl porozumění, směr poznávání, cesta k cíli – vše je soustředěno do základního pokynu: POZNEJ PÁNA JEŽÍŠE! VĚŘ TOMU, CO ON ŘÍKÁ! POJĎ K NĚMU! A ŽIJ PODLE JEHO NÁVODU!... a poznáš, že je to učení od Boha a zjevení věčné pravdy (J 7:17; 5:3a)! Pro věřícího člověka nejsou život a smrt jen biologické procesy jako vadnutí květu. Skutečnost, kterou je lékař schopen zachytit a vědecky prokázat, je pouze jedna z mnohých proměn hmotného procesu. Boží jednání s člověkem však nekončí „rozkladem těla." Teprve ve věčnosti uvede Bůh všecko stvoření v harmonickou dokonalost (1K 15. kap. Ř 8:18-23, Zj 21:1-7, 10-11, 22-27, Zj 22).

Jistota o věčném životě v křesťanském vědomí není bláhovou útěchou, jak by se někteří domnívali. Naopak: Vědomí existence Boha, věčné spravedlnosti, soudu a odplaty, jsou dnes více než jindy dotvrzovány poznáváním na nejvyšší úrovni. Nesnižují, ale naopak zvyšují odpovědnost pozemského života. Od věřícího se vyžaduje celé srdce a nesmírná odvaha utkávat se denně s nabídkami zdánlivě lákavějšími, s pokušením žít život méně náročný, méně odpovědný, méně čestný, splynout s nemorálností široké cesty, jejíž zatajovaný konec je zahynutí, katastrofa, věčné odloučení od pravého života – to jest „věčná smrt," „zavržení."

Fyzická smrt přestává být hrozbou pro toho, kdo věří v Pána Ježíše (F 1:21, 1K 15:55). – Avšak většina lidí v Něho nevěří! Co o tom praví Bible? Toto: Stav člověka, žijícího bez Boha, bez Krista, bez Spasitele, bez naděje věčného života je stavem „smrti ve vinách a hříších" (Ef 2:1-5; 5:14, Kol 2:13). Bible ukazuje na to, že je bezpodmínečně nutné obnovení ducha v „novém narození," t. j. ve víře v Pána Ježíše. Víra se uskutečňuje slyšením (čtením) evangelia. O této skutečnosti je řečeno: „V pravdě pravím vám, že přijde hodina a nyní jest, kdy m r t v í uslyší hlas Syna Božího a kteří uslyší živi budou" (J 5:25). Proto musí člověk přijmout slovo evangelia zcela osobně a opravdově.

Zázrak duchovního vzkříšení znamená počátek nového života, prozářeného vědomím věčného. Dnes, kdy známe z oboru atomové fyziky některá tajemství proměny hmoty, zrušení zemské přitažlivosti, možnosti „antihmoty" a. j. musí být slovo o životě věčném, t. j. za branami smrtelného, hmotného nebo chcete-li: v jiné dimenzi — i logicky a vědecky zdůvodnitelným. Nové poznatky vědy nemohou „vysvětlit," ale zbavují zvěst evangelia klamného zdání pohádkového či neskutečného! Slavná 15. kapitola 1. ep. Kor. o proměně porušitelného v neporušitelné, smrtelného v nesmrtelné, o vzkříšení mrtvých a zaslíbení o vytržení věřících podle 1. Tes. 4 musí být pro křesťana 20. století „vědecky" pochopitelnou skutečností.

Každému upřímnému člověku by měla existence smrti dát podnět k hledání východiska z beznaděje této země a vést k poznání:

„Vím, že Vykupitel můj živ jest, a kdyby tělo mé i červi zvrtali, však přece uzřím Boha" (Jb 19:25).

E. K.

„A keď vypustí človek dušu, kdeže je?" Táto otázka, ktorú vyslovil patriarcha Job (14:10) nie je neobvyklá. Je v ústach a srdciach mnohých smrteľníkov. Ľudia sa vždy pozastavujú nad smrťou a majú tisíce otázok. Prestane existovať človek, keď zomrie, alebo ako skutočná osobnosť prežije smrť? Ak áno, kdeže je? Má vedomie? Za akých podmienok existuje? Je možné nejaké spojenie? Je večné rozlúčenie tých, ktorí sa milovali?

Odkedy jestvuje čas, otázky po stave mŕtvych znepokojovali ľudských mysel. Ozvali sa pri prvom pohrebe a od tých čias sú najbolestivejším výkrikom ľudských sŕdc.

Veda nevie, či je život za hrobom, nepovie nám, kde sú naši drahí. Odpoveď na všetky tieto otázky podáva jasne Božie Slovo, ktoré je jediným bezpečným zdrojom svetla na otázky o zosnulých.

HMOTNÁ A DUCHOVNÁ PODSTATA ČLOVEKA

Písmo zreteľne dokazuje, že človek má dve odlišné podstaty: hmotnú (telesnú), t. j. fyzické telo, a duchovnú t. j. ducha a dušu. "... Hospodin, ktorý roztiahol nebesia a založil zem a utvoril ducha človeka v jeho vnútornosti" (Za 12:1). „... oslavujte Boha svojím telom i svojím duchom, čo je oboje Božie" (1K 6:20). „A nebojte sa tých, ktorí vraždia telo a ktorí nemôžu zavraždiť dušu" (Mt 10:28). „... váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i telo i duša bezúhonné keď príde náš Pán Ježiš Kristus" (1Te 5:23).

Musí človek byť trojjedinou bytosťou, lebo bol stvorený na „obraz Boží" (Gn 1:27) a Boh je trojjediný.

Nebudeme sa ďalej pokúšať o definíciu rozdielu medzi dušou a duchom, stačí, že z Písma vieme, že človek má vo svojom tele duchovnú podstatu. Je jasné, že „duša" a „duch" nie sú jedno. Ale sú tak úzko spojené, že je veľmi ťažko ich presne vymedziť. Je tiež pravdou, že slová „duša" a „duch" nie sú vždy rovnako preložené, často sa v prekladoch zamieňajú. Preto tam, kde bude reč o duchu a duši použijeme názvu „duchovná podstata človeka."

PODSTATA SMRTI

Smrť je odlúčenie duchovnej podstaty od tela. Pôvodný výrok smrti v Gn 3:19 se vzťahuje len na smrť tela: „V pote svojej tvári budeš jesť chlieb, až dokiaľ sa nenavrátiš do zeme, lebo z nej si vzatý, pretože si prach a do prachu sa navrátiš." Tu je jasné, že z človeka len to, čo je z prachu a je „prach", je odsúdené vrátiť sa späť do prachu. Ale „duch života," vdýchnutý Adamovi Stvoriteľom, nebol určený vrátiť sa pri smrti do prachu. Duch je uvoľnený od tela a pretrvá jeho rozklad.

„Nieto človeka, ktorý by vládol nad duchom, aby zadržal ducha, ani niet vlády nado dňom smrti..." (Kaz 8:8). Toto miesto hovorí o smrti a slová „aby zadržal ducha" svedčia, že duch pri smrti odchádza z tela. Nedá sa zadržať ani vôľou, ani pohrebom tela, ani iným spôsobom.

„A tak sa navráti prach do zeme, ako bol a duch sa navráti k Bohu, ktorý ho dal" (Kaz 12:7). Aká je to súvislosť s Gn 3:19!

ĎALŠIE DOKLADY PÍSMA O TOM, ŽE SMRŤ JE ROZDELENIE DUCHA OD TELA

Početné popisy smrti, ako Gn 25:8, 35:29, 49:33 majú v originále „vypustil ducha." Naše preklady si to zjednodušili na „dokonal" a „zomrel." Len u Lk 23:46 zostalo doslovne: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha."

Ananiáš a Zafíra „padli a vydali ducha" (Sk 5:5-8).

A tak v celom Písme „vydať ducha" je toľko, ako „umrieť."

Eliáš sa modlil, aby syn vdovy bol navrátený k životu: „Hospodine, môj Bože, nech sa navráti duša tohoto dieťaťa do jeho vnútornosti" (1Kr 17:21)! Smrť nastala, keď duša odišla z tela. Návratom duše sa vrátil aj život.

O vzkriesení Jairovej dcéry čítame: „Jej duch sa navrátil a vstala naskutku" (Lk 8:55). Z toho usudzujeme, že smrť nastala tým, že duch opustil telo a musel sa na rozkaz Pánov navrátiť, aby mohol nastať život.

Aj apoštol Pavol potvrdzuje, že smrť je rozdelením ducha od tela.

„Vieme, že kým sme doma v tele, sme vzdialení od Pána. Ale dôverujeme, bárs by sme sa aj radšej **vysťahovali** z tela a odišli domov k Pánovi" (2K 5:6,8). Čo by mienil Pavol tým „doma v tele", alebo „von z domova" ak duša a telo nie sú rôzne podstaty a ak smrť nie je rozdelením jedného od druhého? „Von z domova" znamená, že pri smrti duch opustí telo.

Smrť ako oddelenie sa javí takto:

„Vieme, že keby náš pozemský dom stánu bol zborený, máme stavanie od Boha, dom nie rukou učinený, večný v nebesiach" (2K 5:1). Ľudské telo je tu zobrazené ako chrám, alebo krehký stánok a smrť znamená zrušenie tohoto stánku.

„... Odloženie môjho stánku je rýchle," píše Peter (2Pt 1:14).

„Stánok," ktorý má byť odložený a obyvateľ tohoto stánku sú pojmy tak rôzne, ako dom a obyvateľ. „Odložením" svojho stánku Peter rozumel svoju smrť, ako mu to Pán oznámil (J 21:18–19). My sme v stánku, smrť je odloženie nášho stánku.

Pavol vo F 1:21-24 popisuje smrť ako „odchod," ktorý nastane, keď prestane „zostávať v tele."

Ďalšie miesta, ktoré hovoria o oddelení tela od duchovnej podstaty: 2Tm 4:6; Gn 35:18; Lk 2:25-32; Jk 2:26;

KDE SA ZDRŽUJÚ ODIŠLÍ DUCHOVIA?

Blúdia niekde v priestore, alebo sú v nejakom určitom mieste? A keď áno, ktoré je to miesto?

Duchovia zosnulých neblúdia niekde v priestore. Biblia hovorí, že je pre nich určité miesto pobytu.

Pre správne poznanie musíme si uvedomiť a odlišovať **minulé, prítomné a budúce** miesto pobytu „mŕtvych." Musíme tiež presne poznať význam slov v hebrejskom a gréckom jazyku a v našom preklade. Prečo? Nasledujúce miesta objasnia túto potrebu:

a) Pán Ježiš povedal v Lk 16:22-23, že „zomrel boháč a pochovali ho. Potom v pekle..." Grécky je tu hádes.
b) V Mt 23:33 hovorí Pán: „Hadi! Plemä vreteníc, ako by ste utiekli odsúdeniu do **pekla**?" Grécky **gehenna.**
c) „Boh neušetril anjelov, ktorí zhrešili, ale... ich uvrhnul do **podsvetného žalára"** (2Pt 2:4). Grécky **tartarus.**

Hádes, gehenna, tartarus sú tri rôzne slová a sú to slová troch rôznych miest. Prvé dve máme preložené ako „peklo." Keď čítame v NZ slovo „peklo," ako môžeme vedieť, ktoré miesto mal na mysli pisateľ? Je treba siahnuť k pôvodnému textu.

Podobná situácia je v Starom zákone.

a) Vieme, ako Jakob sa domnieval, že dravá zver roztrhala jeho syna Jozefa a smútil: „Je isté, že zostúpim k svojmu synovi smutný do **hrobu**" (Gn 37:35). Hebrejsky — do **„šeolu."**

b) V Žalme 16:10 čítame: „Lebo nezanecháš mojej duše v ríši **smrti** . . .“ Ríša smrti je hebrejsky „šeol.“

c) O rote bezbožných, ktorí sa prepadli, čítame, že „zostúpia živí do pekla“ (Nu 16:30-33). V hebrejskom originále-do „šeolu.“

Tedy „šeol“ je preložený ako hrob, peklo a ríša mŕtvych.

Hebrejské slovo „šeol“ sa nachádza v SZ 65 krát. Je preložené 25 krát „peklo,“ 2 krát bez prekladu „šeol,“ 4 krát „ríša smrti“ (mŕtvych), 3 krát „jama,“ 33 krát „hrob.“

Šeol je názov miesta zomrelých. V NZ má ten istý význam grécke „hádes,“ miesto zomrelých v neviditeľnom svete. Dôkaz:

O Pánu Ježišovi bolo prorokované, že nezostane v šeole (Ž 16:10). Naplnenie je opísané v Sk 2:27: „lebo nezanecháš mojej duše v hádese (ríši mŕtvych), nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie.“ Tu je dôkaz, že hebrejské „šeol“ má ten istý význam ako grécke „hádes.“

K. Sabiers Upravené.

Biblické náčrty

8. Církev Kristova
— jejím základem je Kristus, Syn Boží (Mt 16:18)
— Pán Ježíš si ji vykoupil svou krví (Sk 20:28)
— její hlava je v nebesích (Ef 1:22, 5:23)
— Duch svatý dává dary a služby v církvi (1K 12:4, 28)
— láska je její útočná síla (Ef 5:2)
— tajemstvím síly je její modlitba (Sk 12:5)
— zachovat jednotu je její odpovědností (Ef 2:18-22, 4:16)

9. JEHO JMÉNO
pro JEHO JMÉNO
— vzdáváme se všeho (Mt 19:29)
— jsme hotovi trpět (Mt 10:22)
— snášíme potupení (Zj 2:3)
— pevně stojíme (Zj 2:13) v JEHO JMÉNU
— se shromažďujeme (Mt 18:20)
— sloužíme nemocným (Jk 5:14)
— máme svobodný přístup k Otci (J 14:13)
— sloužíme potřebným (Mt 25:40)

11. Jemná napomenutí
— pojďte ke mně (Mt 11:28)
— učte se ode mne (Mt 11:29)
— zůstaňte ve mně (J 15:7)
— následujte mne (J 21:22)
— choď přede mnou (Gn 17:1)
— rozpomeňte se na mne (Lk 22:19)
— hleďte na mne (Žd 12:2).

KŘESŤAN a RODINA

(Pokračování)

DĚTSKÁ ŽÁRLIVOST

Vzájemná žárlivost sourozenců, zejména nejstaršího na druhorozeného, je dávno známou skutečností, kterou však většina matek nebere na vědomí. Nemůžeme si ani dost uvědomit, jak velice žije batole mateřskou něhou. Když se v tomto údobí objeví nové dítě a matka vezme prvnímu značnou část něžnosti i času a věnuje ji mladšímu, pak se tomu tak zoufale brání, jako by šlo o to rozdělit se s ním o svou porci jídla.

Tříletý Jeníček, kterému vysvětlili, že koupili nového bratříčka v obchodním domě, prohlásil matce: „Pojď, my jim bratříčka zase vrátíme.“ — Dvouletý Dáňa tluče svého malého bratříčka bez slitování hliníkovou pánvičkou po hlavičce a nejraději by ho dotloukl, kdyby mu na to síly stačily.

Většinou tyto projevy zášti — a je nutno je takto označit — nejsou vědomé, ale projeví se u dítěte změnou povahy a chování.

Jeden z nejčastějších projevů je mokrá postýlka, zvláště obnovené noční pomočování, když už dítě bylo čistotné. V tom se prozrazuje jednak přání „býti takovým jako to malé“ a tím na sebe obrátit víc matčiny něhy, jednak úmysl potrestat matku za její „nevěrnost“.

Nejen s močením, ale i řečí se může starší dítě přizpůsobit menšímu. Uslyšíš tedy děti, které už tvořily řádné věty, zase žvatlat jako když byly úplně malé, jelikož pozorují, že dospělí dávají přednost bratříčkovi, který sotva mluví.

Mnohem nebezpečnější jsou však změny povah, které se dostaví často několik měsíců po narození druhého sourozence. Svéhlavost, záchvaty zlosti, vzdorovitost, rozbíjení předmětů jsou jevy, kterými má být pravděpodobně trestána matka (znovu zdůrazňujeme: nevědomky). Když na to matka — pochopitelně — reaguje přísností a tresty, pak se zlo jen zhorší: neboť dítě pak postrádá matčinu něhu. Rozpoutá se boj mezi matkou a dítětem, výsledek záleží na tom, kdo má tvrdší hlavu a tužší nervy. Obyčejně vyhraje dítě a matka se rezignovaně vzdá. Pro dítě to však není výhodné, neboť teď se z něho vyvine domácí tyran. Když však vyhraje matka svou tvrdostí, pak může být dítě „zlomené“ pro celý život: stane se plachým a uzavřeným a nikdy nemůže úplně uvěřit v dobrotivost Boží.

Záleží tedy bezpodmínečně na tom, aby k tomu boji nedošlo, ale aby se zlo podchytilo u kořene tím, že se „zlému“ dítěti dá více lásky. To není lehký úkol, vždyť dítě nesmí nikdy mít pocit, že je třeba jen dupat a křičet, aby byla maminka povolná a něžná. Nesmí také po něžnosti h l a d o v ě t, nýbrž musí vědět, že mateřská láska je pramenem, který nikdy nevyschne.

A ještě o něco se zde jedná: Dítě, které svého sourozenečka nevědomky nenávidí a nejraději by se ho zbavilo, které se hněvá na maminku a dělá ji těžkosti, kde jen může, toto dítě má přece jen svědomí, které je trápí.

Projeví se to těžkými sny, nesmyslnými úzkostmi, možná také — na vyrovnání — přehnanou starostlivostí o zdraví a život sourozenců a matky. Tyto děti nepustí matku na vycházku ze strachu, že by se jí mohla stát nehoda, probouzejí se v noci, aby naslouchaly, zda maminka ještě dýchá, zda snad náhle nezemřela. Tyto děti se mohou nevědomky trestat tím, že nic nejedí, že se zříkají radostí a provádějí takřka „sebetrýzeň.

Ani v tom se nedá dítě snadno vystihnout. Chceš-li ho uklidnit a rozmazlit, ozve se zlé svědomí silněji a může vyvolat neurotické systémy. — Dětští psychologové doporučují různé metody, jak rozpoznat neuvědomělé pohnutky dítěte. Nechají je kreslit, modelovat, hrát si s určitými maňásky, nebo provádět různé jiné „testy“. Tím poznají, o co jde a co je třeba. V těchto situacích, kdy se jedná o tyto povahové těžkosti, je lépe upustit od „zápasu silou“ s dítětem. Když se mateřskému důvtipu nepodaří brzo najít správnou cestu — a to je často velmi těžké — pak se neobávej vyhledat dětského psychologa, který dovede mnohdy překvapivě pomoci.

Od takových rozporů se dají odvodit nejen duševní poruchy ale i řada tělesných neduhů (poruchy zažívání a výměny látkové, asthma a jiné). Musíš tedy upozornit i lékaře na takovou situaci, když je třeba.

Předcházet je vždy snažší než léčit. Když se hlásí druhé dítě, nech první pokud jen možno účastnit se na přípravách a radosti. Neposílejme dítě v době kolem porodu jednoduše pryč ke známým, ať raději svého sourozenečka přivítá spolu s námi. Dobrý pozor si dávej na to, abys mu neodpírala ani trochu něžnosti a nedávej mu „hodného“ bratříčka za vzor všech ctností. Dělená láska není nikdy poloviční láska, je-li vůbec láskou.

Připravila D. Z.

OPUSTIL SI PRVÚ LÁSKU

Prsty sa zaborili do posledných strán
Knihy kníh
aby našli
paralelné miesto
k textu vyhliadnutému na službu
v najbližšom zhromaždení.
Alebo iba
aby našli vhodný verš
do ľavého horného rohu
dopisu sestre v Kristu.
Alebo iba preto,
že tak zvykli robievať
každé ráno
nie s takou pravidelnosťou
s akou spoza neďalekého vežiaka
vychádza slnko
a večer sa prikrýva
perinou kopčeka,
kde rastú
poväčšine listnaté stromy.
Nebolo to
po prvý krát
čo oči klzali
po podčiarknutých riadkoch
odkazu
anjela zboru v Efeze.
Rokmi získaná rutina
v živote kresťana
obyčajne zvykla
pritakávať:
— Áno, áno.
— Pravdivé slová ...
Nič viacej.
Naďalej
podávanú ruku
sprevádzal sladkastý úsmev,
naďalej
nebolo dôvodu
nelámať chlieb s bratmi,
naďalej
nohy viedli
do ulice
kde bývalo
zhromaždenie.
Naďalej
neprestávali kolená
ohýbať sa
ako doprovod ďakovaniu
aj prosbám.
Ako obyčajne.
Nebolo treba
v inventúrach života
príliš ťažko hľadať
záznamy

OPUSTIL SI PRVÚ LÁSKU

o službe slovom,
svedectvách,
aj o odpúšťaní.
Napohľad
nemalo by byť dôvodu
k lamentácii
nad vlastnou
nehodnosťou.
Ale dnes prehovoril
Pán celkom inak.
Jeho slová
ako lavína
strhli kabát
sebauspokojenia,
hoci z nich
zavievali
komplimenty:
— Máš prvú známosť Písma.
— Máš prvú aktivitu hovoriť.
— Máš prvé sklony spokojne
sa usmievať,
aj prvú aktivitu podať ruku.
— Máš prvú snahu niečo urobiť
aj prvú chuť
zbierať duchovnú literatúru
do knižnice.
— Máš záľubu,
prvú záľubu nahlas spievať
duchovné piesne.
— Máš prvú výdrž
v návšteve zhromaždení ...
Nuž dobre teda ...!?
— Opustil si prvú lásku!
Ale veď ...
Ale veď ...
Do zavretých očí,
v hlave zaborenej
do obalu
z chvejúcich sa rúk,
do rytmu
rozbúchaného srdca
a šelestu
trasľavých kolien
znova
a znova
ako príboj vĺn
narážali
na vráta srdca
bodavé slová
Pána Cirkvi.
Orali brázdy
srdcovým pluhom
a potrúsili tam
závery
ideálneho apoštola:
— Lásky keby som nemal, nič nie
som ...!
Opustil si prvú lásku!

Prebudenie bolo
neradostné.
Lenže už som sa dozvedel
odpovede,
na občasné otázky
z rozhovoru s bratom
na rohu ulice
pri predposlednom rade
lavíc v miestnosti zhromaždenia
na kresle v moderne zariadenej
obývačke,
pri telefonickom rozhovore
o pol desiatej
večer:
— Čo sa to s nami deje?
— Opustil si prvú lásku!
Opustili ste prvú lásku!
— Zhromaždenia opustili prvú lásku,
rodiny opustili prvú lásku,
dokonca aj mladí opustili prvú lásku...
— Ach, Pane, čo teraz s nami ...?
Bez prvej lásky nemôžeme,
nechceme!
— Čiň rýchlo pokánie,
kým nepohnem tvojím svietnikom!
Áno!
Pravdaže ... oj, veď akože
bez prvej lásky?
A my sme sa nazdávali,
že iné chýba,
že máme lásku ...
Stojíme tu
so zvesenými hlavami,
držíme sa za ruky
a vykračujeme
na cestu
úprimného pokánia.
Tam,
na jej viditeľnom
konci
sa trblietce usmievavé, horúce,
hrejivé Slnko Prvej Lásky ...

-jk-

OPUSTIL SI PRVÚ LÁSKU

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁŘŮ

OTÁZKA č. 5:

KDO JSOU TO SYNOVÉ BOŽÍ A LIDSKÉ DCERY, OBROVÉ — podle Genesis 6:1—4?

Tuto otázku jsme obdrželi v souvislosti s knihou E. Dänikena Vzpomínky na budoucnost. Podle ní tito „synové Boží" byli bytosti z jiných planet, mající vyšší inteligenci. „Již tenkrát tyto bytosti musely používat kosmických lodí jako dopravních prostředků ..."

O knize Vzpomínky na budoucnost jsme se zmínili v 5. čísle našeho časopisu (roč. 1971). Nyní tedy k vlastní otázce:

Z několika různých názorů na výklad knihy Genesis 6:1—4 uvedeme dva, nejvíce rozšířené.

Výklad první

Bádání o tom, zda se pod pojmem „synové Boží" jedná o obyvatele jiných planet, můžeme klidně ponechat odborníkům, kteří nad tím stráví ještě mnoho času a budou pravděpodobně své názory a dedukce neustále doplňovat, či měnit.

Pojem „synové Boží" v Bibli je podrobně rozebrán v biblických slovnících. Lze si také vyhledat všechna místa Písma, v nichž se tento výraz nachází, a to pomocí biblické konkordance. Syny Božími v Genesis 6 jsou myšleni synové Seta,

který byl dán Adamovi místo zavražděného Abele. Ten byl nositelem Božího požehnání na rozdíl od „dcer Kainových", které byly nositelkami zavržení. Kdo se vydal pod moc hříchu, ten nepřijímá vládu Boží nad sebou a jde cestou do zahynutí.

Synové Seta, jako nositelé požehnání, se ženili s dcerami Kaina. Co vzešlo z takového manželství? Nedbali na Boží vůli, konali podle vlastních „zlých" myšlenek a proto propadli Božímu soudu. Jejich děti byly „obrové", nedbaly na práva druhých, nectily Boha a všechno, co vytvořily, bylo jen zlé.

M. Kr., D. O.

Výklad druhý

Výraz „synovia Boží" sa v Písme používa v súvislosti s ľuďmi i anjelmi. Povedzme hneď na začiatku, že to, čo tu povieme o synoch Božích, netýká sa v žiadnom prípade Ježiša — Syna Božieho. On je jedinečný, ktorý stojí nadovšetkým. Synom Božím môže byť stvorená bytosť, výsledok tvorčieho činu Božieho. Tak sú napríklad synmi Božími nazývaní anjeli (Jb 1:6). Aj Adam je nazvaný synom Božím, lebo bol stvorený na obraz Boha (Gn 5:1). Potomkovia Adamovi — naproti tomu — už nie sú tak nazývaní, lebo sú synmi padlého Adama (Gn 5:3; L 3:38). Aj veriaci tejto doby sa menujú synmi Božími, lebo sú stvorení v Kristu Ježišovi (Ef 2:10); stali sa nimi tvorčím zásahom Ducha svätého skrze vieru v Kristu Ježišovi (J 1:12; R 8:14—16; Ga 4:6; J 3:3;1J 3:1—2).

Domnienka,že synovia Boží v Gn 6 sú potomkovia Setovi, iste nie je neotrasiteľná. Prečo by mali z prirodzeného telesného spojenia povstať obrovia? Keď vstúpia do zväzku veriaci s neveriacimi, neznamená to, že by ich deti mali byť obrami! Podobné spojenia ako v Gn 6 sa museli vyskytovať aj neskôr. Tak objavili vyzvedači (Nu 13:34) obrov, pred ktorými sa im videlo, že sú ako kobylky. Boh výslovne prikázal týchto obrov na záhubu; môže sa preto predpokladať, že boli aj bytosti, ktoré, podobne ako v Gn 6, povstali z nedovoleného spojenia s ľuďmi, a preto museli byť vyhladení. (Aj Goliáš bol asi takýmto obrom). Ich potomstvo ukazuje, že ide o iné bytosti než o púhych ľudí, čo je ľahko pochopiteľné, keďže otcovia tejto abnormálnej rasy boli padlí anjeli, ktorí sa spojili s ľuďmi. Toto neprirodzené potomstvo bolo v dôsledku svojho pôvodu tak spustnuté, že všetko, čo vytvorili jeho myšlienky, bolo iba zlé po všetky dni (Gn 6:5).

Duchovia vo väzení preto sotva môžu byť iní než padlí anjeli. A kto sú anjeli z 2Pt 2:4—5 a Ju 6:7? Je málo pravdepodobné, že by to boli anjeli Satanovi, lebo tí sú dnes ešte slobodní, a nie v reťaziach; so Satanom sa spoločne nachádzajú v povetrí a chodia krížom-krážom aj po zemi. Petrom a Júdom spomínaní anjeli však nie sú v pekle (v ohnivom jazere), ale v mieste zvanom Tartarus, čo je istý druh väzenia.

Mnohí hovoria, že anjeli sa nemôžu ženiť a vydávať (Mt 22:30; Mk 12:25, L 20:35—36). Na týchto miestach sa hovorí iba to, že dobrí anjeli v nebi sa neženia a nevydávajú, nie však, že by toho neboli schopní. Dobrí anjeli nemajú v povahe vstupovať do takýchto, zo strany Boha neželaných zväzkov; anjeli Satanovi však áno. V nebi nieto smrti, preto nie je potrebné manželstva (rozmnožovania). Anjeli sú stvorení v myriádach a nezomierajú. Boh ustanovil manželstvo, aby zabránil zániku ľudského pokolenia. Ináč sa má vec s anjelmi. Anjeli majú všelijaké schopnosti; môžu lietať (Dn 9:21; Zj 14:6) a s Abrahámom jedli (Gn 18:1—8). Anjeli sú vždy uvádzaní ako mužovia nikdy ako ženy. Bezbožní Sodomania chceli mať dokonca aj anjelov, ktorí v Sodome navštívili Lota, lebo sa zjavili v ľudských telách a iste boli veľmi pekní, pre ich zvrhlé chúťky (sodomitstvo). Padlí anjeli v Gn 6 cítili príťažlivosť k ženskému pokoleniu oných dní. Prečo by anjeli, ktorí — ako sme videli — vystupovali ako muži, nemohli vstúpiť do zväzku so ženami? Aj to je povšimnutia hodné, že ako Peter, tak aj Juda spomínajú potopu a hriech Sodomy. Títo padlí anjeli vchádzali k ženám oných dní, opustili tým svoje Bohom určené miesto a následok bol — neprirodzené potomstvo.

Keďže títo synovia Boží (anjeli) zamenili svoje miesto vo stvorení za miesto človeka, a zem je určená iba pre človeka, musel ich Boh súdiť. Boli spútaní reťazmi temnosti a uvrhnutí do väzenia označeného ako Tartarus, kde sú strážení

až do dňa súdu. Potomkovia (obrovia) z týchto manželstiev boli vyhladení potopou.

Aj v našej dobe kult démonov nadobudol hrozných foriem. A keďže za dní Syna človeka bude tak, ako za oných čias, treba očakávať — podľa predpovedaných súdov — tiež i podobné výstrednosti. „A ako bolo vo dňoch Noeho, tak bude aj vo dňoch Syna človeka; jedli, pili, ženili a vydávali sa až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu."

G. R. Brinke

Závěr

Každé dítě, když roste, má mnoho otázek. Ale ani dospělým lidem není vše jasné. A co teprve, když se člověk podívá na mistrovské Boží dílo, které je plné tajemství (Ž 8:4—5)!

Do hlubin Božích tajemství má klíč jedině On sám. On sám rozhoduje, jak dalece zjeví člověku Své tajemství, Své plány. A proto můžeme člověka, prahnoucího po těchto tajemstvích, přirovnat ke stojícímu na břehu moře, který má pouze hrnek v ruce, ale chtěl by vyčerpat všechnu vodu z moře. Člověk nemůže z plnosti Boží čerpat všechno, jen co Bůh odkryje. Plnost Božství přebývala v Pánu Ježíše tělesně (Ko 2:9).

Synové Boží a lidské dcery — podle textu Písma to bylo nerovné spojení. To by nám mělo stačit. Filosofování by nás vedlo k různým myšlenkám, že to byli synové Setovi nebo duchovní bytosti (z toho pak ke spiritismu, okultismu), nebo že to byly bytosti z jiných planet, andělé atd. Tvrzení, té nebo oné myšlenky, snaha o výklad tohoto místa Písma nepovede nikdy k jednomyslnosti a k pokoji, ale k rozdvojení.

Žijeme v době, kdy se člověk dostal na Měsíc. My věříme, že apoštol Pavel byl vytržen ne na jinou planetu, ale až do třetího nebe. To, co viděl a slyšel, neuznal za vhodné ke sdělení, protože člověk v těle je nezpůsobný to vnímat (2K 12:1 a n.). A tento člověk, s tak velikým poznáním nebeských věcí, rozhodl se ve svém životě nic jiného nezvěstovat, jedině Pána Ježíše Krista a to toho ukřižovaného (1K 2:2). Jedině to může uspokojit lidskou duši. On je tím tajemstvím pobožnosti: Bůh zjevený v těle.

A. Ro

Podle knihy Zjevení 2:1—7

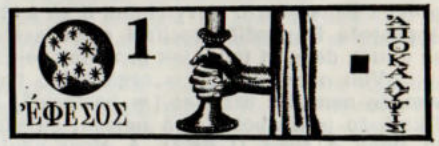

Výklad

Pán Ježíš Kristus má ke knize Zjevení svá slova závěrečná i úvodní. Je třeba rozumět těmto slovům, z nichž těm v kap. 22:18—19 rozumíme bez výkladu. Jasně si však máme uvědomit, že lidé nejčastěji přidávají něco k slovům Zjevení nebo něco z nich ubírají právě nesprávnými a nepřiměřenými výklady. Je pochopitelně třeba rozlišovat výklad textu od vlastní úvahy o vyloženém. Svou úvahou nic k slovům Zjevení nepřidáváme, když tato slova nebo jejich správný výklad ponecháme neporušeně v jejich celosti.

Jasný příkaz úvodních slov (1:19—20), aby Jan **napsal**, co viděl, svědčí o velkém významu celého obsahu Zjevení. Viděl především 7 **svícnů** a uprostřed nich Ježíše Krista, jak ve své pravici drží 7 **hvězd**. Pán Ježíš mu tedy vyložil především, co je utajeno v těchto svícnech a hvězdách: 7 hvězd, to jsou **hlasatelé** sedmi sborů, a 7 svícnů, které viděl, to je 7 **sborů.** Kniha Zjevení byla napsána staořecky. Nahlížením do původního znění textu můžeme prověřovat dané překlady. „Angelia" — to je hlášení, zpráva, poselství; „angelos" je hlasatel, zpravodaj,

posel, vyslanec, anděl. Použijeme-li zde při svém překladu slova „anděl", přidáme k textu něco, co v něm není. Chce-li Pán Ježíš oznámit něco andělským bytostem, které jsou mu přece přímo podřízeny (1Pt 3:22), nepoužívá k tomu prostřednictví pozemšťanů. **Hvězdami** v jeho pravici se tedy mohou rozumět **jenom lidští hlasatelé sborů**, takže se tím nic neubírá z významu tohoto faktu. Jsou to hlasatelé kteří odpovídají za to, co v zastoupení sborů hlásají..

Slovem **sbor** nebo **shromáždění** překládáme řecké slovo „ekklésia". Řecké obce měly svou ekklésii (sbor, shromáždění), kde se plnoprávní občané radili a usnášeli o svých občanských záležitostech. Dodnes používáme obou slov, když např. hovoříme o zákonodárném sboru či zákonodárném shromáždění republiky. Ve sborech Kristových se údové radí a usnášejí o tom, kde a jak mají hlásat evangelium a kde a jak ve vztazích mezi lidmi nejlépe uplatňovat vznešené zásady a směrnice evangelia.

Protože Jan především viděl ve svícnech sbory, uprostřed nichž se prochází Pán Ježíš Kristus, pak se slova „co je a co se má dít **potom**" vztahují na potomní dějiny sborů Kristových. Co je v nich teď — ve chvíli daného Zjevení — to se má dít vždy i potom, tj. takové jejich dějiny mají probíhat i potom, sice v jiné kalendářní době a za součinnosti jiných věřících lidí, ale vždy **typicky** podle toho, co je v knize Zjevení pověděno o vybraných sedmi sborech. Kdybychom to nepřipouštěli, ubírali bychom z významu a smyslu slov, která Pán svých sborů řekl o těchto sborech.

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADELFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrpení	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
30—180	180—320	320—460	460—610	610—750	750—890	890—1030
NUORBEZ	U	O	R	B	E	NUORBEZ
1030—1180	1180—1320	1320—1460	1460—1610	1610—1750	1750—1890	1890—2030

Kap. 2:1-7: „Hlasateli sboru v Efezu **napiš:** Toto praví ten, jenž drží v své pravici 7 hvězd a prochází prostředím sedmi zlatých svícnů". Zlato svícnů vyjadřuje požadavek, aby všechno, co se děje ve sboru, bylo ryzí, nefalšované. O tom ať hlasatelé sborů uvažují a posilují se vědomím, že jsou bezpečni v silné pravici Pána sborů. Nevytrhnou-li se z této pravice sami, nikdo je z ní nevytrhne. A protože Pán Ježíš prochází celou světovou sítí svých sborů, ví (=„oida"), co se v nich **děje**, ví tedy, jak probíhají jejich dějiny. (Viz Zj 5:6).

„Vím o tvé práci (=„erga") i o tvé únavě (=„kopos") a o tvé trpělivosti; vím, že nemůžeš uznávat (=„bastasai") zlé lidi, a žes vyzkoušel ty, kdož o sobě říkají, že jsou apoštolé, a nejsou; shledals, že jsou lháři". Slova Kristova — to je Duch a život (J 6:63). A život neulpívá na daných slovech, ale vytváří si z nich slova významem a duchem příbuzná. Nejde tu jen o to, když si někdo řekne, že je apoštol, ale i o to, když řekne, že pracuje v apoštolské linii nebo na základě učení apoštolů anebo že sbor, do něhož patří, vznikl v apoštolské posloupnosti. I v takových případech je třeba shledávat, zda je to pravda anebo lež.

„Máš trpělivost a vytrpěl jsi pro mé jméno, aniž jsi ustal. Ale mám proti tobě, žes opustil svou nejpřednější lásku". — Je tedy možno trpět pro jméno Kristovo, protože jsme kristovci (křesťané), i když jsme přitom opustili svou nejpřednější lásku. „Prótos", to je nejen něco, co je první, ale i to, co je nejpřednější, nejvyšší a nevznešenější. Křesťanova láska nejpřednější, to může být jen láska k Pánu Ježíši, láska, která se může a má prokazovat tím, že milující zachovává Kristovy příkazy, pokyny a směrnice (J 14:21, 23, 24; 15:10; 17:26).

„Proto se upamatuj, odkud jsi vypadl, a změň smýšlení (=„metanoésen") a uskutečňuj nejpřednější činy". — Co se tradičně překládá slovem pokání, je „metanoia", tj. změna **smýšlení**; není to tedy jen změna myšlení, ale je to i změna cítění, hodnocení, snažení, obliby apod. Největší činy plynou z největší lásky: je to uskutečňování Kristových příkazů z lásky k němu. Nepřispělo by to k oslavě Boží a neprospělo by k dobrým vztahům mezi lidmi, kdyby se křesťané k příkazům Ježíše Krista přiznávali jen pouhými slovy, nikoli svými č i n y. (Viz Mt 5:16).

„Nebude-li tomu tak, přijdu na tebe rychle a pohnu tvým svícnem s jeho místa, nezměníš-li své smýšlení". — Pohnout sborem v Efezu z jeho místa nemohlo znamenat přestěhování sboru na jiné místo. Pouhé přestěhování by nestačilo, protože sbor by beze změny smýšlení i na novém místě nevykonával nejpřednější činy. Pohnout svícnem z jeho místa také není zničení svícnu. Pohnout sborem z jeho místa znamená zbavit ho významného postavení, které dosud zaujímal. — „Avšak toto máš, že máš v nenávisti činy mikulášovců, jakož i já je mám v nenávisti." — Není historicky prokázáno, že tu šlo o sektu, vytvořenou ze stoupenců diokana Mikuláše (Sk 6:3), jenž prý později sešel na hříšné scestí. Výklad nemůže být založen na nepodložených faktech. Vezměme prostě jako pokyn to, co obsahuje řecké jméno Nikolaos (Mikuláš). Je to složenina slova „nikó" (=mám převahu, jsem v moci, vynikám, vítězím) a slova „laos" (=lid, zástup). Mikulášovci jsou tedy ti, kteří usilují o to, aby zůstávali v převaze nad lidem, měli nad ním moc, i když jde o lidi z Kristova sboru. A tohle je právě v křiklavém rozporu s vůlí Pána sborů, jenž chce, aby se v nich uplatňovalo ryzí bratrství bez mocenských metod vůči prostým bratřím a sestrám (Mt 20:25-28).

„Kdo má sluch, poslouchej, co Duch praví sborům: Vítězi dám jíst ze stromu života, který je uprostřed Božího ráje". Ucho zastupuje v Bibli pojem sluchu, a to i sluchu duchovního. — K tomu, aby se sbor mohl stát vítězem, je náležitě vyzbrojen: jeho hlasatel je v silné pravici Pána Ježíše, jehož neustálé procházení prostředím sborů se stává jejich mocnou posilou; Duch hovoří ke všem sborům, takže se každému sboru může stát jasným, že jeho poslání spočívá hlavně v praktickém uplatňování lásky k Pánu Ježíši, lásky, která vítězí nade vším a vede k plnění jeho příkazů misijních i společenských pro krásné soužití lidí. A sbor je opatřen i slavnou nadějí na život věčný v prostředí ztraceného a znovunabytého Božího ráje.

P ř e h l e d dějinného průběhu.

V 1. údobí (30-180) dějin Kristových sborů, v údobí **nástupu** bezprostředně do šlépějí Ježíše Krista, v údobí prvních **utrpení** a **zápasů** a také **rozchodu** se židovstvím i **burcování** z duchovně mravní smrti pohanského obyvatelstva a prvotní **expanse** Kristova evangelia i **hodnocení** výsledků veškeré této nové, dosud nevídané činnosti — bylo zvláště nutně zapotřebí, aby sbory dobře pochopily své vysoké poslání a byly duchovně vyzbrojeny tak, jak to bylo požadováno od sboru v Efezu. V tomto údobí sbory prožívaly v jádře všechno to, co se pak rozvíjelo během šesti údobí dalších.

Není historicky ničím prokázáno, že evangelia a příležitostné listy apoštolů nebyly popsány už v 1. generační fázi (30-65) tohoto údobí. Nebyly důvody pro počkání s tímto napsáním. Vždyť bylo nutně zapotřebí, aby se už od samého počátku vědělo, jaký obsah mají příkazy Kristovy, jejichž plněním se uskutečňovaly žádoucí činy, a jakým způsobem apoštolé zakládali sbory a řešili v nich sborové úkoly. V 2. gen. fázi (65-100) byla kol. r. 68 napsána kniha Zjevení a později 1. list Janův, kde je tak mocně zdůrazněna potřeba praktické křesťanské lásky. V téže době byl napsán Klementův list sboru v Korintě, svědčící o působnosti apoštola Pavla v tomto sboru a nabádající k tomu, aby údové sboru žili v bratrské svornosti a nedávali vznikat nelaskavým sporům a třenicím. V 3. fázi (100-140) Ignatius, správce sboru v Anticchii píše různým sborům povzbudivé listy a ve 4. fázi (140-180) se filosof Justinus Martyr po svém obrácení ujímá kol. r. 150 písemné obrany (apologie) křesťanstva před císařským fórem.

To je jenom velmi letmý přehled dějin prvotních sborů křesťanských, které tím, že se držely slov Ježíše Krista a jeho apoštolů, přežily šťastně i krizové období, které vzniklo tím, že se začalo rozšiřovat pouhé filosofování o křesťanství, o Bohu atd. Byl to tzv. **gnosticismus** a měl jenom přechodný ráz. Sbory shledaly, že není apoštolského původu.

Gnosticismem se v církevní historii nazývá filosofický směr, který se chtěl pokládat za křesťanský, přestože vyspekuloval různé své pomysly, označované jakožto „gnózis,"

t. j. poznání, náhled. Gnostikové se domnívali, že správně nahlížejí do Božích tajemství, když např. stvoření světa připisují jiné moci, než je Bůh, Otec Pána Ježíše, a že i sám Kristus Ježíš se tu na světě nezjevil jakožto „v těle přišlý," nýbrž jako určitý duch, který se dokázal v případech potřeby zviditelňovat, a že na souhrnu takových a podobných náhledů záleží spasení člověka. Ap. Jan ve svém 1. listě 2:18-23 a 4:1-6 naráží nejspíš na hnutí gnostiků, jež svým prorockým zrakem už předem viděl přicházet.

Sbor v Efezu měl v tomto údobí podobné významné postavení v Malé Asii, jako je měl římský sbor v Itálii. Protože však opustil svou prvotní lásku a neprovedl základní změnu svého smýšlení, byl zbaven svého významného postavení, takže se už ke konci tohoto údobí začíná tohoto postavení dostávat křesťanskému sboru v Kartágu, hlavním městě severoafrické římské provincie. Výstraha Ježíše Krista se uplatnila a předpověď se splnila.

V 1. údobí II. tisíciletí (1030–1180) byl dějinný průběh křesťanských sborů **obdobný**. Ve chvíli, kdy se už zdálo, že tyto sbory naprosto zanikly v záplavě zesvětačtění vládnoucí církve katolické i východní (ortodoxní), způsobil mocně Duch Ježíše Krista na srdce a svědomí v tzv. podzemí žijících křesťanů-kristovců, takže se nanovo chopili pravdy evangelia, dali vznik velmi prostým malým sborům a tak uskutečnili nový nástup do služby Kristovy lásky a pravdy.

Z těchto křesťanů vynikají: **Berengar,** církevní učitel z Toursu, jenž 39 let (1049–1088) prosazoval novozákonní svědectví o lámání chleba na památku smrti Páně a potíral názor, že se při tomto lámání chleba proměňuje hmotně v Kristovo tělo a víno v jeho krev; **Petr z Bruis**, bývalý kněz, jenž 20 let (1112–1132) cestoval v jihozápadní Francii z místa na místo a sloužil sborům, kde se odmítal křest nemluvňat a byly křtěny jen uvědoměle věřící v Pána Ježíše; **Arnold z Brescie**, mladý teolog, jenž v Římě zápasil proti nadvládě zpohanštělé církve a byl tam r. 1155 upálen.

Sem patří i významný nástup lyonského občana **Petra Valdese** v r. 1177, jehož stoupencům se pak dostalo názvu „valdenští."

Postavení, které měly sbory francouzských věřících, se v důsledku opuštění prvotního zápalu lásky k Pánu Ježíši přesunulo na sbory věřících v severní Itálii, zejména v Lombardii. I v tomto údobí bylo tedy pohnuto svícnem z jeho dosavadního místa. Předpověď Kristova se znovu splnila.

-jho-

PROBLÉM OSAMELOSTI

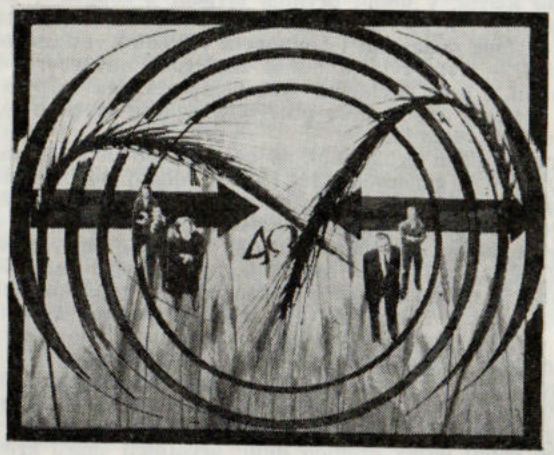

Bolo to dva dni pred Vianocami. Na ceste z Prahy domov vošiel som do pražskej staničnej reštaurácie na obed. K stolu si prisadla sedemdesiatjedenročná žena. Začala mi rozprávať:

Žije sama. Muž jej zomrel pred niekoľkými rokmi. Má syna, ale oženil sa na Slovensko a ani nemá jeho adresu. Napísala mu dopis do Levíc, vrátili jej ho s poznámkou „adresát neznámy." Sám sa už dávno neohlásil, asi nepotrebuje matku. Má sa možno dobre. —Ďalej rozprávala o svojej sestre, ktorá ju nemá rada a ak ju raz za dlhý čas navštívi, potom je ešte viacej nešťastná. Čaká už len smrť ...

Opustená žena pred Vianocami. Nemá pre koho kúpiť dárok, ani od nikoho nečaká. Nieto nikoho, kto by jej povedal niečo pekné; nemá ju nikto rád a ani ona nemá, komu by venovala lásku.

Opustený človek. Problém ľudstva 20. storočia. Nemusí byť opustený iba ten, kto je sám, kto nemá nikoho blízkeho na Zemi. Osamelosť je hlbší problém, dotýkajúci sa ducha človeka. Ten sa postupne octne „v ľadovej púšti nelásky," uzavretý do hrobovej jamy svojho vlastného JA a točiaci sa len okolo tohoto svojho JA. Človek roztrhal zväzky so svojím Stvoriteľom a Pánom, s najvyšším princípom života. Vyhnanie z raja znamená stratu obecenstva s Bohom, človek sa stáva tulákom, hľadá stratený pokoj.

Najväčšie utrpenie sa označuje slovom „hádes" — peklo. Toto grécke slovo značí stav „nevidenia," zrútenia sa do tmy, do čiernej, studenej pivnice, v kútoch ktorej strežú lačné pavúky. Človek nikoho a nič nevidí okrem seba, uvažuje výlučne o jedinom bode — o svojom JA. To je večná opustenosť. Spomeňme si na boháča v hádese, nikoho nevidí vedľa seba, hoci milióny podobných ľudských duší bolo v tomto „mieste múk," len v diaľke videl Lazara v lone Abrahámovom. Aký je to hrozný stav samoty. Po celú večnosť sám, iba so svojím JA.

Tým, že človek stratil obecenstvo s Bohom, stratil aj cestu k blížnemu. Je zatvorený sám do seba, nevidí nikoho vedľa seba. A čím viacej vyzdvihuje svoje JA, tým viacej sa stáva osamelým. Osamelosť môže viesť k veľkášstvu, namyslenosti; alebo opačne k sebaponíženiu, strachu pred ľuďmi a dokonca k nenávisti voči ľuďom. Prílišná osamelosť zapríčiňuje nervové choroby. Je teda niečo nenormálneho v osobnom i spoločenskom zmysle. Človek nie je stvorený k osamelosti, každé ľudské srdce potrebuje niekoho, komu môže doverovať, niekoho, kto ho pozná a rozumie mu.

Kde nájsť takého priateľa? Aké je východisko z osamelosti? Ak sa chceme vrátiť k ľuďom a ľudia k nám, musíme sa vrátiť k Bohu. Boh stojí v centre kruhu a ľudia sú viacej či menej vzdialení od stredu. Ak budú kráčať ku stredu, to znamená k Bohu, budú sa blížiť aj k sebe a v centre sa stretnú. Len Božia láska môže urobiť v ľudskom srdci „prevrat," zmenu—odstrániť JA z jeho trónu a na jeho miesto príde najlepší Priateľ človeka, Pán Ježiš. Tak povedal apoštol Pavel: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus."

Len keď človek činí pokánie a navráti sa k Bohu, nachádza stratené obecenstvo. Nachádza priateľa, ktorý ho nikdy nesklame. Už nemusí byť nikdy od tej chvíle osamotený. Božia láska ho zdvihne nad všetky priepasti života a nesie ako mocný príliv oceánu v piesočine pobrežia uviaznuté lode. Jedine Boh môže vyviesť zo smútku, z čiernej jamy opustenosti a uviesť do slnečného dňa, kde už necítime chlad nelásky, ale naopak sami lásku rozdávame a ňou horia naše srdcia. Boli sme kedysi „ďaleki," teraz sme „blízki" skrze krv Kristovu (Ef 2:13). Bratia z krvi Adamovej sa môžu nenávidieť, ničiť, vraždiť. Bratia skrze krv Kristovu sú ochotní jeden za druhého aj život položiť.

To nie sú frázy, ale skutočné zážitky. Žili a i dnes žijú mnohí sami a predsa vedia, že je na blízku Ten, ktorý sa stal nielen ich Spasiteľom, ale i Priateľom, životným spoločníkom. Tak povedal Pán Ježiš učeníkom: „Ja som s vami po všetky dni ..." Ten, kto je znovuzrodený a uvedomuje si prítomnosť Pána Ježiša deň za dňom, hodinu za hodinou, má Jeho pokoj a radosť, ktorý sa nedá opísať.

Cítite sa opustení, osamotení? Prijmite Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa a Priateľa. Odovzdajte sa Mu celým srdcom a v ňom zložte celú svoju nádej! On učiní koniec vašej osamelosti.

A to je doporučenie i Vám, milá pani z Prahy, ktoré som Vám už nestačil dopovedať ...

-jos-

po stopách apoštola PAVLA

KORINT

(dokončení).

Týdenní pobyt v Athénách strávený v intenzivní činnosti nám přináší ovoce i ve chvíli, kdy se s hlavním městem loučíme. Cestou z mysu Sounion se proplétáme ulicemi Athén a dostáváme se na žádaný směr: Eleusis, Korinthos. Zatím co naše poslední ohlédnutí patří hrdé Akropoli, vjíždíme již na jednu z nejkrásnějších pobřežních dálnic. Táhne se bezprostředně podél pobřeží Sáronského zálivu a skýtá překrásné pohledy na zátoky a ostrov Salamis.

Poloha Korintu v Řecku

Postupujeme však ve svém vyprávění dál, v místa, kde se pevnina náhle zužuje na pouhých 6 km. Říká se jí Korintská šíje a spojuje pevninu Attiky s poloostrovem Peloponnesie (viz obrázek). Zde u Isthmického průplavu zastavujeme. Stojíme na mostě kanálu, který v dálce na jihu i na severu rovnoběžně ústí do moří. Je to úchvatné, gigantické dílo, doslova vyrvané lidskýma rukama ze skal. Smekáme před neohrožeností a pílí těch, kteří je vytvořili. Hluboko, 46 metrů pod námi je hladina, po níž proplouvají lodě. V dálce je kanál překlenut dalším mostem—železničním přejezdem. Vidíme dílo, jehož představu chovali již antičtí vladaři Alexandr Veliký, Julius Caesar a Nero. Poslední z nich s tímto dílem roku 63 započal. Sám, doprovázeje se na harfě, zapěl chvalozpěv na boha moře Neptuna a zlatou lopatou vyryl první prst země. Hned nato pověřil touto prací 6000 palestinských zajatců. Po krátké době byly však práce přerušeny. Lodě musely nadále obeplouvat 350 km kolem Peloponnesie, nebo byly pracně přepravovány válením po dřevěných kládách napříč Korintskou šíji, vydlážděnou vlečnou dráhou, zvanou Dialkos. Teprve roku 1893 nabyl průplav dnešní podoby.

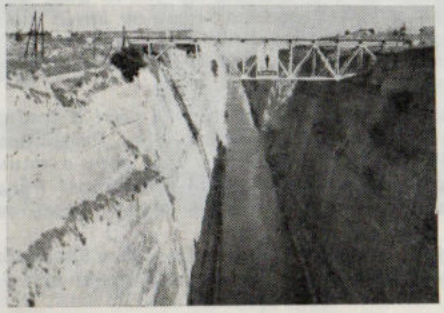

Isthmický průplav Foto: autor

Apoštol Pavel v Korintě. Tato zpráva může při známosti mravů starého Korintu vzbudit údiv aneb pochyby. Ale nic naplat. Pavel, apoštol Ježíše Krista, v tomto městě nelichotivé pověsti opravdu byl a to nejednou. Tak jako jeho Mistr má i on důvody jít mezi „publikány a hříšníky a jíst s nimi," a ve jménu evangelia „hledat to co zahynulo."

Pavel se roku 51 blíží z východního přístaviště pěšky do Korintu. V nejvyšším bodě cesty se mu nabízí okouzlující pohled na Korintský a Isthmický záliv, na obě moře. A nelze jinak, než se zastavit, obdivovat a přemýšlet. — Jaký bude Korint?

Připomeňme si jaký Korint byl.

Korint—Korinthos byl díky své geografické poloze důležitým strategickým přístavním městem, které pod ochranou římského orla se rozrostlo v nejlidnatější město Řecka. Mělo přes 300 tisíc svobodných obyvatel i otroků, a některé údaje praví, že až 600 tisíc(?). Bylo městem obchodu a řemesel, hemžící se křižovatkou kupců, námořníků, vojáků a dobrodruhů z celého světa, kteří s sebou přinášeli svá náboženství i neřesti. Korintské lodě brázdily Středozemní moře a na pobřežích cizích zemí zakládaly řecké kolonie. V této době platilo, že kdo měl Korint, měl Řecko.

Nad městem na pahorku Akrokorintu ve výši 530 metrů se tyčil velkolepý chrám bohyně Afrodity (lat. Venuše), bohyně lásky a krásy, nejkrásnější z bohyň antických mýtů. Tisíc zkušených, vzdělaných žen — heter sloužilo kultu bohyně Afrodity. Nabádaly ke smyslnosti, narušovaly manželské svazky a obíraly bohaté cizince o měšce zlata i o zdraví. Námořnické hospody byly stále plné opilců a lidské spodiny. V důsledku tohoto uvolněného, prostopášného a bezuzdného života byl Korint vyhlášen široko daleko svou nestoudnou zhýralostí. Hrozné nemoci otrávili tisíce pramenů života a štěstí, potvrzujíce slova Písma, že „hřích ničí národy." Úslovi, jako „žít po Korintsku," aneb „není pro každého cestovati do Korintu," byla známa po celém světě.

Přes tyto skutečnosti lze říci, že Pavel miloval hříšný Korint víc než pyšné sebevědomé Athény.

Řekli jsme si již, že Pavel vyhledával velkoměsta a byl si jist, že je otázkou času, kdy evangelium zvěstované na příklad v Korintu se dostane dál na ostrovy a kolonie.

Skutečnost, že se Pavel sešel v Korintě snad s jedinou tam žijící křesťanskou rodinou židovského původu Akvilou a Priscillou, je podivuhodná. Nikdo netušil, že se mezi nimi rozvine velké přátelství umocněné láskou Kristovou a Pavel u nich prožije vzácné chvíle klidu a duchovní pohody. Radostné obecenstvi a společná práce u tkalcovského stavu daly nejednou podnět k vážným debatám s hostitelem, v nichž Pavel „vetkával božské myšlénky do nití svého stavu" (Grok). Tato vzácná manželská dvojice jej provázela na cestě do Efezu a čteme si

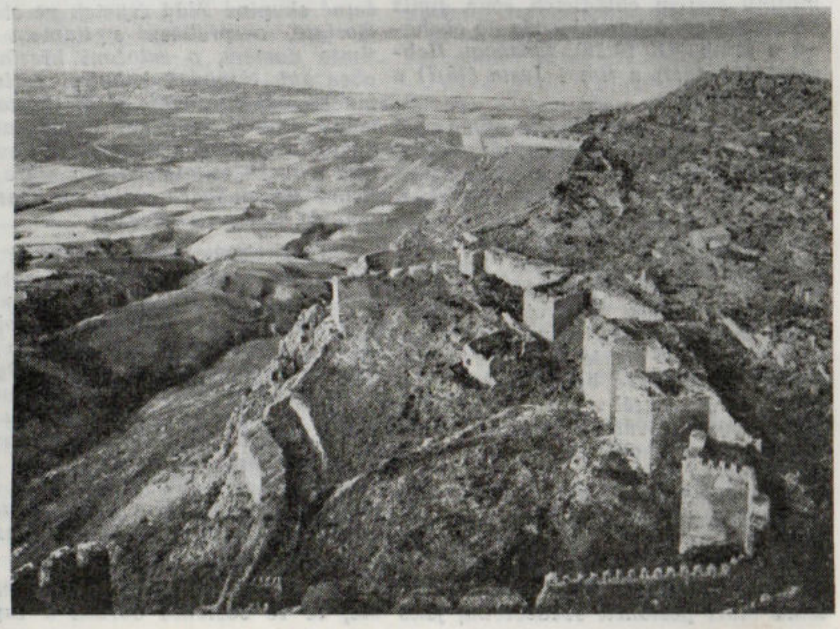

AKROKORINT

o ní, že se usídlila v Římě. Toto stěhování je důkazem, že nežili pro hromadění majetku, ale smysl života viděli v nadšené službě evangeliu. Jejich dům byl vždy otevřen pro zvěstování Slova Božího.

Po trpké zkušenosti z Athén vydává Pavel v korintských synagogách i mimo ně jasné svědectví · „vkládaje do rozmluv jméno Pána Ježíše a tak přesvědčoval Židy i Řeky" (Sk 18:4—Colův překlad), a získává mnohé.

Konečně stojíme na vydlážděném náměstí Agory, dějišti vzrušených debat, projevů a demonstrací. Slunce se opírá o rozbořené kamenné zdi domů i chrámů. Vybaveni plánem a popisem města se vydáváme za novými zážitky. Severně od Agory na vyvýšené terase se tyčí k nebi sedm zbývajících dorských sloupů Apollonova chrámu ze 6. století před n. l. Odtud se rozhlížíme po městě a vidíme, jak krutě bylo poznamenáno zemětřeseními. Myslíme na houževnatou a vysilující práci archeologů, kteří dle starých záznamů a zejména s Bibli v ruce odhadovali a určovali místa pro nás křesťany tak vzácná a tak potvrzovali, že Bible má přece pravdu. Odhalili důmyslný systém chladících rour, jimiž byla přiváděna horská voda do obchodů a jatek (1K 10:25), synagogy Hebrejců (Sk 18:4) a tím i Justa (18:7) a Galia (18:12).

V hlubokém zamyšlení stojíme před domem římského prokonsula Galia, bratra filosofa Seneky, s nímž se za zvláštních okolností setkal Pavel. Z místa, na němž Galio zasedal a soudil, přehlížíme náměstí i „řečiště" a připomínáme si strhující scénu, kdy zástup rozladěných a pohoršených Židů žaloval na Pavla. Vedl je Sostenes, kníže školy židovské, nástupce Krispa, který uvěřil v Ježíše Krista s celým svým domem. Ano byla to akce Sosténa, který se chtěl v nové funkci projevit. Ozývá se vášnivé volání. „Tento navádí lid, aby ctili Boha proti zákonu" (18:13).

Zrak moudrého, vzdělaného Římana se setkává s Pavlovým. Imponuje mu jeho klid. V této chvíli stojí proti sobě dva z nejlepších mužů své doby. Pavel chce promluvit. Chce tomuto skvělému muži posloužit svědectvím, jako

Budova prokonsula GALIA

Ježíš bohatému mládenci. Galio, muž bohatý duchem, platil za „nejjemnější výkvět antického lidstva, ideál římského gentlemana" (Holzner). Napětí pominulo. Galio zamítá žalobu, nechce být soudcem ve věcech zákona Židů. Rozhodným gestem rozpouští zástup a tím ztrácí Pavel příležitost ke svědectví a obhajobě.

Ve chvílích našeho rozjímání přichází před Galiův dům skupina turistů. Průvodce se snaží, vysvětluje, ukazuje. Sledujeme, jak hovoří o početné skupině Židů žijících ve starém Korintě, o přelíčení s Pavlem před tímto domem, o založení křesťanské obce atd. Náhoda? Nikoliv! Zatím co mnohé „důležité" děje a zážitky tohoto města jsou dnes téměř bezvýznamné, události spojené s apoštolem Pavlem, víra a láska tohoto malého muže stojícího ve službách velkého Spasitele nebude nikdy zapomenuta.

Turisté chvátají dále a my si řekněme, co se dělo po Gáliově rozhodnutí. „ A nyní všichni Řekové uchopili Sosténa, představeného školy, a bili ho před soudnou stolicí, ale Galio nic na to nedbal" (18:17). Byl to v pravdě komický závěr této demonstrace. — Sostenes utrpěl těžkou porážku, která jej přiměla k uvažování. Pochopil, že za Pavlem a jeho zvěstí stojí živý Bůh. Byl osloven Boží milostí, která k němu přišla skutečně neobyčejně, přes ponížení a výprask.

Historik Lukáš o dalším osudu Sosténa mlčí. Právem se však domníváme, že se Sostenes obrátil a zapojil

do služeb evangelia především proto, že v první větě listu ke Korintským (psaného z Fillipis) se představuje jako pisatel Pavel a svůj pozdrav k velké radosti církve připojuje také... bratr Sostenes (1K 1:1). Dříve odpůrce, původce povstání a dnes bratr a spolupracovník. Jak mile to zní.

Jak mnoho z nás teprve po trpkém zklamání ve světě, když „všecko utratil, nouzi trpěl a hladem mřel, přichází sám k sobě," slevuje ze své zatvrzelosti a dává se namluvit Tím, který jej miluje milováním věčným. Nač čekáš Ty, milý příteli? Dnes je tvůj den. Řekni — „vstana, půjdu k Otci svému" (Lk 15:11-32)!

Apoštol Pavel pobyl v Korintě 18 měsíců a později jej navštívil ještě dvakrát na krátký čas. Zde pracoval, bojoval, radoval se i plakal, modlil se a nesl břemena všech sborů. Je pozoruhodné, že listy sborům do Tessalonik a Říma byly napsány právě v prostředí „lehkého" Korintu. Pavel, muž víry, lásky a naděje není desorientován mravním úpadkem svého okolí, které tak přesně popisuje v listu Římanům kap. 1.—3., ale naopak, obklopen „beznadějnou zpustlostí" potěšuje Tessalonicenské nadějí slavného příchodu Páně.

Do prohlídky města jsme dále zařadili návštěvu muzea, odeonu, divadla a umínili si vystoupit na Akrokorint. Přemáháme stoupání po mizerné prašné cestě na hradní vrch. Občas potkáváme vesničany s věrnými oslíky. Cesta je stále horší a my začínáme pochybovat a malomyslnět. Ve zcela pustém místě cesta končí, nikde nikdo a my musíme dál vystupovat pěšky. Po 45 minutách jsme konečně v posvátném okrsku chrámu bohyně Afrodity, po němž nezbyla ani památka. Veškerý stavební materiál ze všech budov byl postupně rozebrán a odvezen. Vůkol jsou jen sutiny a slunečním žárem spálená vegetace, hadi a ještěrky. Vrchol hory obepínají zbytky pevnostních zdí z byzantsko-turecké doby. Tentam je čilý ruch poutníků, půvab heter a sláva chrámu, skvícího se v záři slunce, z jehož teras bylo možno dohlédnout až na Athénskou Akropol a na ostrov Aigina.

Cesta dolů je pro nás cestou zpět — domů. Loučíme se se Starým Korintem i se stejnojmennou malou, vlídnou vesničkou. Patnáct kilometrů dále projíždíme městečkem Nový Korint, které má 18 tisíc obyvatel, a těšíme se z toho, že je v něm početný křesťanský sbor.

Vše na světě má svůj čas a tak také i naše vyprávění. Návštěva Starého Korintu byla pro nás velkým duchovním povzbuzením. Okusili jsme zázrak zpřítomnění slavné minulosti a byli znovu unášeni úzkostmi i radostmi dnů prvokřesťanské církve slavivší úspěchy zvěstováním evangelia, zvěstí o lásce v Kristu zjevené, o moci Boží ke spasení každému věřícímu.

Pokud toto vyprávění povzbudilo někoho ke hlubšímu studiu Písem, případně k následování Pána Ježíše po vzoru velkého svědka apoštola Pavla, přijímám to vděčně jako odměnu za tuto skromnou práci. *Váš -šek-*

NEPUSTÍM TĚ, LEČ MI POŽEHNÁŠ 1. Mojžíšova 32:26

Jako by Jákob těmito slovy chtěl říci: „Pustím tě, až mne zbavíš zlého, které je ve mně; až ze mne uděláš člověka, z něhož by měla něco dobrého má rodina i můj bratr, kterému jsem tolik ukřivdil! Učiň ze mne jiného člověka!" A Jákob nepopustil, dokud jeho modlitba nebyla vyslyšena. My často od své modlitby příliš brzy utečeme. Počínáme si jako nezbedné děti, které zvoní na zvonek u dveří, ale utekou dřív než někdo přijde otevřít.

Pán Ježíš nám radí, abychom při svých modlitbách byli neodbytní jako onen člověk, jenž dostal v noci návštěvu a neměl doma ani kousek chleba pro svého hosta. Burcoval svého souseda tak dlouho, až mu dal, co potřeboval (L 11:5 a n.). Pán Bůh přispěchá na pomoc, dovedeme-li vytrvale prosit. Zvláště, když prosíme za Jeho požehnání, za proměnu svého srdce, aby ti, kteří se s námi setkají, okoušeli přítomnost Boží a přijímali něco z bohatství Jeho darů. A. N.

Sdělení administrace: V tomto čísle jsou vloženy složenky pro předplatné na celý rok. Složenky odešlete s tou adresou, na kterou Vám časopis přichází. Děkujeme

K ČLÁNKU: AKÝ BY MAL BYŤ ON - AKÁ BY MALA BYŤ ONA?

Keď som myslela na manželstvo, prosila som Pána, aby mi dal veriaceho muža. Takého, ktorý by mi mohol byť oporou ako v telesnom, tak i v duchovnom živote.

Prekvapilo ma a spolu so mnou i ďalšie sestry, ako si neznámy mladý veriaci muž predstavuje ženu a matku. Jeho predstava bola vyjadrená v 5. čísle Živých slov na strane 12, 3. odstavec. Päťkrát „musí" a dvakrát „nesmie," tam čítame. Či je manželstvo veriacich založené na príkazoch a zákazoch?

Ak má veriaci manžel „slabé stránky," tak mu jeho manželka „musí" pomáhať v ich premáhaní? Ako to súvisí s tým, že žena má byť podriadená mužovi (Ef 5:24), keď on sám nedokáže byť tak silným, aby premáhal svoje „slabé stránky?"

Odpovede č. 5 a 6 ma prekvapujú, pretože nikdy by som sa nebola domnievala, že v manželstve veriacich by mohol mať jeden voči druhému nejaké tajnosti. Ak máme ako znovuzrodení ľudia žiť, potom úprimnosť je jedným z prvých prejavov nového života. Tým viacej manželia majú byť úprimní navzájom, potom k deťom a tak i k ostatným. Kde až to dnešné „kresťanstvo" zablúdilo, keď môže byť reč o nedôvere, sklamaní a ubližovaní!?

V manželskom živote prídu problémy, vyskytnú sa rôzne názory na riešenie niektorých otázok, vo výchove detí, nie je rovnaká duchovná úroveň oboch manželov, ale všetky tieto problémy sa majú riešiť v láske Kristovej, pred „zapadnutím slnka" a potom nemôže byť reč o tajnostiach, vzájomnej nedôvere a pod.

Ak niekto druhého sklame, potom nemôže čakať dôveru! Kto neprežil v živote sklamanie, nevie čo to znamená. Môžeme odpustiť a máme-tomu, kto nás sklamal, ale s dôverou to nie je tak jednoduché. Ako niť sa dá po pretrhnutí zviazať, ale zostane uzol, tak zostane stopa po sklamaní.

Píšem toto preto, aby mladí veriaci ľudia nebudovali predstavy manželstva na „musíš" a „nesmieš," neuspokojovali sa s tým, že ich manželky „musia" znášať všetky „slabé stránky" a za sklamanie „musia" odpovedať dôverou. Nech sa hlbšie zamyslia nad tým, ako nám Božie Slovo odkrýva vzájomný vzťah a život veriacich manželov.

-zo-

BIBLICKÉ OTÁZKY

Dnes v našej hádankárskej rubrike máte 50 biblických otázok a 50 citátov z Biblie, ktoré sú na položené otázky odpoveďami. Vašou úlohou je odpovedať na otázky doplnením správnych citátov. Je to úloha pre znalcov Písma, ale dúfame, že sa takí medzi našimi čitateľmi nájdu.

1. Čo je hriech?
2. Ktoré je najväčšie prikázanie zákona?
3. Kto má hriech?
4. Kto zhrešil a postráda slávy Božej?
5. Kto usvedčuje neveriaceho človeka z hriechu?
6. Čo je odplata za hriech?
7. Ako dokazuje Boh svoju lásku naproti nám?
8. Kto je zmierením za naše hriechy?
9. Čo nás očisťuje od každého hriechu?
10. Čo mám činiť, aby som bol spasený?
11. Čím sme spasení?
12. Aká milosť Božia sa zjavila?
13. Skrze čie meno dostáva veriaci odpustenie?
14. Je možné spasenie v inom mene?
15. Čo znamená meno JEŽIŠ?
16. Čo môžu vedieť veriaci v meno Syna Božieho?
17. Čo má ten, kto verí v Pána Ježíša?
18. Kedy stratia Božie slová platnosť?
19. Čo dal Boh tým, ktorí prijali Pána Ježiša a veria v Jeho meno?
20. Skrze čo sú kresťania synmi Božími?
21. Akú lásku nám dal Otec?
22. Čo máme robiť, aby sme boli (dokázanými i pred ľuďmi) synmi svojho Otca?
23. Kto nám svedčí, že sme deťmi Božími?
24. Kto sú Božími dedičmi?
25. Kto má pokoj blížiť sa k Bohu?
26. Kto ospravedlňuje vyvolených Božích?
27. Aké odsúdenie je pre tých, ktorí sú v Kristu Ježišovi?
28. Kde sa nachádza nové stvorenie?
29. Kde sedí kresťan?
30. Prečo milujem Pána Ježiša?
31. Ako vieme, že sme prešli zo smrti do života?
32. Kde prebýva Duch Boží?
33. Čím je telo veriaceho človeka?
34. Čo urobí Pán Boh s človekom, ktorý kazí chrám Boží?
35. Kto mal dostať Ducha Svätého?
36. Môže byť niekto vlastníctvom Pána Ježiša a pritom nemať Ducha Svätého?
37. Do čoho nás pokrstil (ponoril) Svätý Duch?
38. Kto je telom Kristovým?
39. Môžu byť v cirkvi nespasení? Akých Pán pridával k cirkvi?
40. Ktorí ľudia sú svätí?
41. Môže znovuzrodený človek hrešiť?
42. Bude panovať hriech nad veriacimi?
43. Je možné, aby veriaci človek zhrešil?
44. Čo má kresťan urobiť, aby nezhrešil proti Bohu?
45. Čím očistí mládenec svoju stezku?
46. Kto víťazí nad svetom?
47. Aký je kresťanov pomer k svetu?
48. Komu spolu pôsobí všetko na dobré?
49. Čo pôsobí trpezlivosť?
50. Čo sme dlžni dať Bohu za Jeho milosrdenstvo?

Ž	119:9	Sk	2:47	R	8:1	1K	12:13	1J	2:1
	119:11		4:12		8:9	2K	5:17		2:2
Mt	1:21		10:43		8:16	Ga	3:26		2:15
	5:44—45		16:31		8:17	Ef	2:6		3:1
	24:35	R	3:23		8:28		2:8		3:4
Mk	12:29—31		5:1		8:33	Ko	1:24		3:9
J	1:12		5:3		12:1	Tt	2:11		3:14
	6:47		5:8	1K	3:16	Žd	3:1		4:19
	7:39		6:14		3:17	Jk	4:17		5:5
	16:8		6:23		6:19	1J	1:7		5:13

Otázky možno využiť na kolektívnu biblickú hru nasledovným spôsobom: Udaných 50 citátov sa napíše na 50 malých lístkov (kartičiek), ktoré sa rozdajú účastníkom hry. Účastníci si vyhľadajú citáty, ktoré majú udané na svojich kartičkách a pozorne si ich prečítajú. Potom jeden (akoby vedúci hry) číta otázky a ten, kto má na kartičke citát, ktorý je na danú otázku odpoveďou, *povie najprv presnú odpoveď* jedným slovom alebo vetou a *potom prečíta citát*. Ak nik z účastníkov hry nedá pohotovo odpoveď, po pauze 10—15 sekúnd (dĺžku pauzy stanovte na začiatku hry!) treba čítať ďalšiu otázku. Nezodpovedané otázky treba poznačiť a po prvom kole čítať tieto otázky znova.

Úžitok z hry je zrejmý. Pri každej odpovedi sa zamyslite nad obsahom otázky i odpovede. A keď budete „majstri" na úrovni, po niekoľkých hrách si to skúste bez používania Biblie.

-ik-

Citáty seřazeny v pořadí podle otázek nám zašlete na adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov, do 14 dnů po obdržení časopisu.

Tajenka biblické křížovky 6. čísla roč. 1971 zní:
NE STŘÍBREM NEB ZLATEM VYKOUPENI JSTE, ALE DRAHOU KRVÍ KRISTA.

K odměně byly vylosovány:
1. Edita Jergová, Nitra (16 let)
2. Dana Šigutová, Hnojník (15 let)
3. Milada Vovčoková, Vejprnice (19 let)

OBR. 1

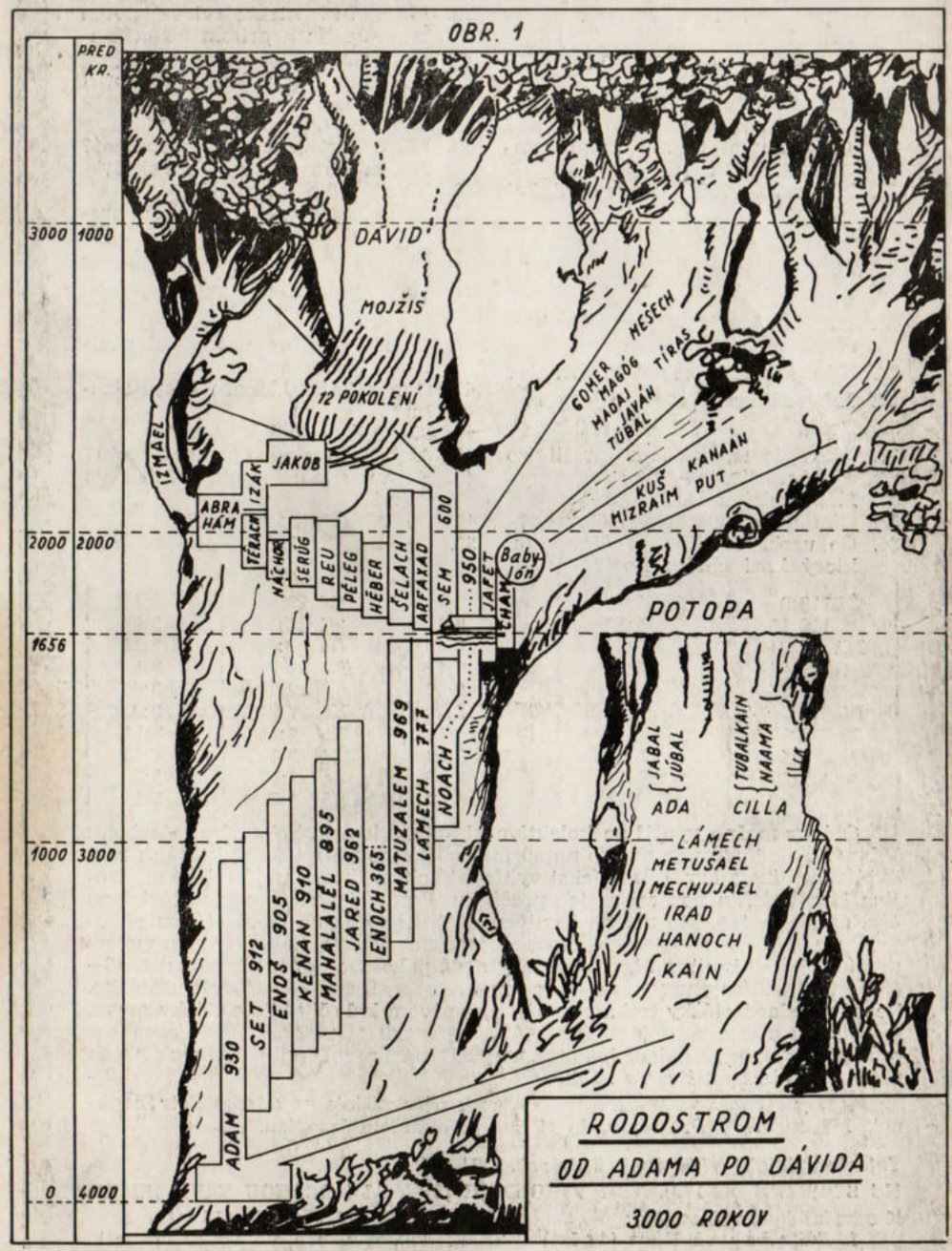
PRED KR.
3000
1000
2000
2000
1656
1000
3000
0
4000
DÁVID
MOJŽIŠ
12 POKOLENÍ
IZMAEL
JAKOB
IZAK
ABRAHÁM
TÉRACH
NÁCHOR
SERÚG
REU
PÉLEG
HÉBER
ŠELACHI
ARFAXAD
SEM
600
950
JAFET
CHAM
Babylón
GOMER
MAGÓG
MADAJ
JÁVÁN
TÚBAL
MEŠECH
TÍRAS
KUŠ
MIZRAIM
KANAÁN
PUT
POTOPA
ADAM 930
SET 912
ENOŠ 905
KENAN 910
MAHALALEL 895
JARED 962
ENOCH 365
MATUZALEM 969
LÁMECH 777
NOACH
JABAL
JÚBAL
TUBALKAIN
NÁAMA
ADA
CILLA
LÁMECH
METUŠAEL
MECHUJAEL
IRAD
HANOCH
KAIN
RODOSTROM
OD ADAMA PO DÁVIDA
3000 ROKOV